

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/131/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2322010492
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Réves
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2322010492.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Révesa a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Rastislava Kresla, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b), písm. e) Trestného zákona a zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona spáchaného v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 26.07.2023 pod sp. zn. 17T/25/2022, na verejnom zasadnutí konanom dňa 21.11.2023, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. b)/, písm. d/ Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. E. XXX, t.č. vo výkone väzby v ÚVV Leopoldov od 14.01.2022,

u z n á v a z a v i n n é h o, ž e

dňa 14. 01. 2022 v čase okolo 22.45 hod. na ulici SNP v Šali pozdĺž odbočovacieho pruhu vytiahol plynovú pištoľ a so slovami „Mám ti odstrelit' hlavu, mám ti odstrelit' hlavu“ túto namieril na tvár poškodeného F. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom X. G. E. XXX/X, C., a zo vzdialenosti približne 25 cm medzi ústím zbrane a tvárou poškodeného vystrelil, čím poškodenému spôsobil poranenie pravého oka- popálenie spojovky a rohovky 0-1. stupňa (zo štyroch stupňov) horúcimi drobnými kúskami roztriešteného gumového náboja s dobrou prognózou, s prítomnosťou cudzích teliesok na koži horného a dolného viečka v tkanivách spojovky a následne aj rohovky a krvácanie do časti spojovky, ktoré obmedzenia poškodeného v bežnom spôsobe života trvali menej ako sedem dní, hoci obžalovaný bol dňa 04. 08. 2021 postihnutý za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 odsek 1 písmeno d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch blokovou pokutou č. 2200218459 vo výške 30,- eur,

t e d a

- dopustil sa slovne a fyzicky, na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - so zbraňou, hoci bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý,

č í m s p á c h a l

- prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písmeno a), ods. 2 písm. b), písm. e) Trestného zákona.
Za to sa
o d s u d z u j e :

Podľa § 364 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa obžalovanému ukladá trest prepadnutia vecí, a to :

- 1 ks plynová pištoľ zn. ZIRA SILAH, typ LTD, cal. 9 mm P.A.K, výrobné číslo B28Y-20090041, čiernej farby,

- 1 ks zásobník s obsahom 12 ks P.A.K. 9 mm nábojov a 7 ks nábojov typu P.A.K. 9 mm, z toho 6 ks nevystrelených a 1 ks vystrelený.

Podľa § 288 ods. 3 per analogiam Trestného poriadku sa poškodený F. G., nar. XX. XX. XXXX v C., bytom C., X. XXXX XXX/X, s nárokom na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný A. B. uznaný vinným pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b), písm. e) Trestného zákona a zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona spáchaného v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 14. 01. 2022 v čase okolo 22.45 hod. na ulici SNP v Šali pozdĺž odbočovacieho pruhu vytiahol plynovú pištoľ a so slovami „Mám ti odstrelit' hlavu, mám ti odstrelit' hlavu“ túto namieril na tvár poškodeného F. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom X. G. E. XXX/X, C. a vystrelil, čím mu spôsobil poranenie pravého oka - pomliaždenie oka tlakovou vlnou, poranenie spojovky, rohovky a mihalníc pravého oka tlakovou vlnou, popálenie a poleptanie spalinami výstrelu plynovej pištole spojovky, rohovky a mihalníc spalinami plynu a poranením cudzími kovovými časticami a nečistotami z hlavne plynovej pištole, pričom poškodený v zmysle znaleckého posudku z odboru zdravotníctvo a farmácie, odvetvie chirurgia, traumatológia č. 8/2022 (X10/2022) utrpel stredne ťažké zranenie s dobou liečenia od 15. 01. 2022 do 28. 01. 2022 (14 dní),

hoci obžalovaný bol dňa 04. 08. 2021 postihnutý za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 odsek 1 písmeno d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch blokovou pokutou č. 2200218459 vo výške 30,- eur.

Za túto trestnú činnosť okresný súd uložil obžalovanému podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 2, ods. 5, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu uložil aj trest prepadnutia vecí:

- 1 ks plynová pištoľ zn. ZIRA SILAH, typ LTD, cal. 9 mm P.A.K, výrobné číslo B28Y-20090041, čiernej farby,

- 1 ks zásobník s obsahom 12 ks P.A.K. 9 mm nábojov a 7 ks nábojov typu P.A.K. 9 mm, z toho 6 ks nevystrelených a 1 ks vystrelený,

ktoré predmetné veci sa nachádzajú na Oddelení dokladov Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Šali.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obžalovanému uložil aj povinnosť nahradiť poškodenému F. G., nar. XX. XX. XXXX v C., bytom C., X. XXXX XXX/X, škodu vo výške 1594,23 eura.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku okresný súd odkázal poškodeného F. G., nar. XX. XX. XXXX v C., bytom C., X. XXXX XXX/X, so zvyškom jeho nároku na náhradu škody na civilný proces.

Okresný súd zdôvodnil svoje rozhodnutie v rozsahu č. I. 874-885 spisu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný A. B. a to voči všetkým jeho výrokom ako aj proti konaniu, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo (č.l. 893 spisu), ktoré následne odôvodnil osobitným písomným podaním prostredníctvom svojho obhajcu (č.l. 897-916 spisu). Obžalovaný prostredníctvom obhajcu v písomnom zdôvodnení odvolania po úvodnej rekapitulácii výrokov napadnutého rozsudku namietal (skrátene), že:

1/ skutok tak ako je vymedzený v rozsudku absolútne nekorešponduje s právnou kvalifikáciou podľa § 155 ods. 1 v spojení s § 14 ods. 1 Tr. zák., chýba jeho skutkové vymedzenie a znaky, ktoré by korešpondovali právnej kvalifikácii podľa § 155 ods. 1 v spojení s § 14 ods. 1 Tr. zák. Z popisu skutkovej vety výroku rozsudku objektívne nevyplýva, ktorá konkrétna skutková podstata ťažkej ujmy na zdraví, ktorá by bola subsumovateľná pod písm. a/ až i/ § 123 ods. 3 Tr. zák. bezprostredne hrozila

z popísaného konania obžalovaného a absentuje aj skutkové vymedzenie znaku pokusu, teda že by konanie obžalovaného bezprostredne smerovalo k dokonaniu niektorej skutkovej podstaty ťažkej ujmy na zdraví. Vzhľadom na uvedené skutok, tak ako je vymedzený v skutkovej vete výroku rozsudku, nie je zločinom podľa § 155 ods. 1 v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., preto právna kvalifikácia je nesprávna a nesprávny je aj uložený trest a rozsudok je vo výroku o vine aj treste nesprávny a nadkvalifikovaný. Podľa jeho názoru skutok tak, ako je popísaný v rozsudku, je prečinom výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a), odsek 2 písmeno b), písmeno e) Trestného zákona a vzhľadom na nezávažné dôsledky na zdraví poškodeného je maximálne priestupkom - drobným ublížením zdraví podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb., nie však prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. (ktorého znaky neboli preukázané a ku ktorému skutkovému vymedzeniu absentuje uvedenie, že u poškodeného bol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života podľa § 123 ods. 2 Tr. zák., minimálne po dobu 7 dní, ktorá zmienka takéhoto následku úplne chýba vo vymedzení skutku v rozsudku). Súd správne vypustil z popisu skutku v rozsudku údaje o trvaní bolestivosti pri pohybe oka po dobu minimálne 7 dní a údaj o nedostatočnom trojrozmernom videní poškodeného v trvaní min. 10 dní, ktoré boli uvedené v obžalobe, z dôvodu „nakoľko dokazovanie túto skutočnosť nepreukázalo“, avšak súd už neprihliadol na to, že takýmto vypustením stratil skutok aj podstatný znak podľa § 156 ods. 1 Tr. zák.

Poukazujúc na § 123 ods. 2 Trestného zákona uviedol, že znakom ublíženia na zdraví trestnoprávne relevantným podľa aspoň § 156 ods. 1 Tr. zák. je nielen to, že si poškodenie zdravia vyžiadalo objektívne lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie, ale kumulatívne tiež to, že takéto poškodenie zdravia nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života poškodeného (porov. R 16/1986), podľa ktorého ustáleného názoru sa za ublíženie na zdraví pokladá porucha zdravia poškodeného, ktorá mu sťažuje obvyklý spôsob života po dobu okolo 7 dní), čo nebolo vôbec preukázané ako to uznal súd, keďže poškodený bol na obvyklom spôsobe života obmedzený maximálne 3 dni, resp. max. do 7 dní aj to sa neprejavovalo sústavne a neprerušene (podľa str. 30 posudku MUDr. Molitorovej), pričom dĺžka liečenia nie je až taká rozhodujúca, keď nebolo preukázané, že by bol poškodený potrebnú dobu obmedzovaný na obvyklom spôsobe života. Súd však už nepostupoval správne, keď nevyhodnotil, že nejde ani len o trestný čin podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a už vôbec nie zločin podľa § 155 ods. 1 Tr. zák.

2/ rozsudok je nepreskúmateľný v otázke bezprostredne hroziaceho konkrétneho následku ťažkej ujmy na zdraví podľa § 123 ods. 3 Tr. zák. a v podstatnej otázke bezprostredného dokonania ťažkej ujmy na zdraví ako aj v úmysle obžalovaného spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví. Napriek tomu, že súd skutok vo výroku o vine rozsudku kvalifikoval podľa § 155 ods. 1 Tr. zák., v celom odôvodnení rozsudku vôbec nespomenul a nepoužil ust. § 123 ods. 3 Tr. zák. a neuviedol, ktorý konkrétny následok - „skutková podstata“ ťažkej ujmy na zdraví podľa § 123 ods. 3 Tr. zák. bezprostredne hrozila. Ťažká ujma na zdraví nie je abstraktným pojmom, ale má svoje legálne vymedzenie a definíciu v § 123 ods. 3 Tr. zák. Bez identifikovania a uvedenia hrozby konkrétneho následku skutkovej podstaty ťažkej ujmy na zdraví podľa § 123 ods. 3 Tr. zák. písm. a/ až i/ Tr. zák. a vôbec bez aplikovania § 123 ods. 3 Tr. zák. je rozsudok nepreskúmateľný a arbitrárny. Podľa jeho názoru z odôvodnenia rozsudku nie je vôbec zrejmé, akými právnymi úvahami sa súd spravoval, keď ustálil kvalifikáciu ako pokus ťažkej ujmy na zdraví, keďže súd neuvádza príslušné ustanovenie § 123 ods. 3 Tr. zák. definujúce prípady ťažkej ujmy na zdraví, teda keď uvedené ustanovenie vôbec neaplikoval v rozsudku a neuviedol v tejto súvislosti žiadne právne úvahy o tom, ku ktorému následku podľa § 123 ods. 3 písm. a/ až i/ Tr. zák. konanie obžalovaného bezprostredne malo viesť a súd neprezentoval žiadnu spojitosť medzi vykonaným dokazovaním - skutkovými zisteniami a ustanovením § 123 ods. 3 písm. a/ až i/ Tr. zák. Z tohto dôvodu je rozsudok nepreskúmateľný v rozhodujúcej otázke identifikovania, vysvetlenia ku ktorej konkrétnej skutkovej podstate ťažkej ujmy na zdraví konanie obžalovaného bezprostredne viedlo, čím došlo k porušeniu § 168 ods. 1 Tr. por.

V ďalšom namietal, že odôvodnenie znaku bezprostrednej hrozby a možnosti vzniku ťažkej ujmy na zdraví (§ 155, § 14 ods. 1 Tr. zák. a § 123 ods. 3 Tr. zák.) za konkrétnych skutkových okolností prípadu v rozsudku úplne absentuje a v tejto rozhodujúcej otázke (podmieňujúcej aj právnu kvalifikáciu) je rozsudok nepreskúmateľný, zmätočný, protirečivý a svojvoľný, čím došlo k porušeniu § 168 ods. 1 Tr. por. a práva obžalovaného na spravodlivé konanie. Príkladom uvedeného je aj časť odôvodnenia na str. 24 rozsudku. Podľa jeho názoru uvedené odôvodnenie je zmätočné, keď súd úmysel obžalovaného k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví odôvodňuje tým, že by odstrelenie hlavy „nevyhnutne znamenalo smrť poškodeného“, čo je protirečivé, pretože tu súd odôvodňuje pokus vraždy (ktorý z dokazovania ďaleko a vonkoncom nevyplýva) a nie pokus ťažkej ujmy na zdraví, ktorého právnu kvalifikáciu podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. použil. Taktiež súd nepreskúmateľne uviedol: „keď tento mieril na hlavu poškodeného, ktorá mohla mať fatálne následky“, pričom výraz fatálny následok je tiež nepreskúmateľný a nijako nevysvetľuje ťažkú ujmu na zdraví. Preto je podľa jeho názoru odôvodnenie rozsudku vnútorne

protirečivé, nekonzistentné, rozporné s výrokom. K tomu dodal, že súd podstatu svojho odôvodnenia skoncentroval do strán 26 až 27 rozsudku, avšak ani uvedené nevysvetľuje a nijako sa netýka bezprostrednej hrozby a smerovania konania obžalovaného k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví. Ublíženie na zdraví (§ 123 ods. 2 Tr. zák.) je všeobecnejší inštitút, resp. odlišný a miernejší inštitút od ťažkej ujmy na zdraví (§ 123 ods. 3 Tr. zák.), čo súd absolútne nerozlišuje a nešpecifikuje ťažkú ujmu na zdraví (ani v kontexte § 123 ods. 3 Tr. zák.) vo svojom odôvodnení, čím je výrok rozsudku o vine nepreskúmateľný k právnej kvalifikácii podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. v spojení s § 14 Tr. zák.

K tomu dodal, že názor súdu, že „bolo preukázané, že aj strelba z plynovej pištole môže mať devastačné účinky“ je všeobecný, bez vysvetlenia súvislosti s okolnosťami konkrétneho prípadu, teda nevysvetľuje, či za konkrétnych okolností použitia zbrane mohla mať devastačné následky, ale skôr uvádza, že vo všeobecnosti môže mať devastačné účinky, takýto záver je nepreskúmateľný, keď nie je zrejmé z akého zdroja, či dôkazu súd vychádza, ako súd vyhodnotil účinnosť plynovej pištole a náboja, ktorý bol vystrelený, intenzitu jeho pôsobenia (na ktorú účinnosť ani intenzitu súd nepoukazuje), ako vyhodnotil odborné dôkazy k následkom u poškodeného. Takéto odôvodnenie je podľa jeho názoru svojvoľné, všeobecné, nepreskúmateľné, nedostatočné, keď súd len uvádza, že strelba z plynovej pištole môže mať aj devastačné následky, pričom súd ani nekonkretizuje, čo má na mysli pod devastačnými následkami (na str. 24 rozsudku dokonca odkazuje na následok smrti, na str. 19 rozsudku na všeobecné fatálne následky). Zhrnul, že výraz „ublíženie na zdraví“, ktorý používa súd v odôvodnení rozsudku nie je jednoznačný, pretože ide o pojem, ktorý má presnú legálnu definíciu v § 123 ods. 2 Tr. zák., ktorý však nie je totožný s inštitútom ťažkej ujmy na zdraví, ktorý má vyjadrenie v § 123 ods. 3 Tr. zák., ktoré ustanovenie súd úplne prehliadol a vôbec neaplikoval v rozsudku. Navyše, je zrejmé, že súd tento výraz používa ako označenie následku, či hroziaceho následku. Vzhľadom na uvedené je výrok rozsudku o vine v rozpore s odôvodnením, ktoré je zmätočné.

Zároveň bol toho názoru, že úvaha na str. 26 tiež nevysvetľuje otázku bezprostrednej ťažkej ujmy na zdraví (v kontexte s § 123 ods. 3 Tr. zák.) za daných okolností a ani úmysel Obžalovaného spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví (v kontexte s § 123 ods. 3 Tr. zák.), keď súd používa výraz „poškodenie zdravia“, čo nie je totožné s ťažkou ujmovou na zdraví, ale je definíčným znakom ublíženia na zdraví podľa § 123 ods. 2 Tr. zák. (uvedené sa týka § 156 ods. 1 Tr. zák., avšak nie súdom aplikovaného § 155 ods. 1 Tr. zák., ku ktorému tiež v rozsudku chýba nutný a neoddeliteľný kontext s § 123 ods. 3 Tr. zák.). Aj poukazujúc na str. 27 rozsudku zastával názor, že uvedené preukazuje ďalšiu protirečivosť odôvodnenia výroku o vine rozsudku a právnej kvalifikácii § 155 ods. 1 Tr. zák., keď v jednej vete súd konštatuje, že v podstate porucha zdravia poškodeného nie je ťažkou ujmovou na zdraví a v následnej vete konštatuje, že preto súd posúdil konanie obžalovaného ako ublíženie na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. (ťažká ujma na zdraví) v štádiu pokusu. Tým, že následok na zdraví nie je ťažkou ujmovou na zdraví logicky nemožno odôvodniť kvalifikáciu ťažkej ujmy na zdraví, takáto úvaha je nelogická. Uvedená úvaha súdu však vôbec nevysvetľuje, z čoho konkrétne za daných okolností vyplynula bezprostredná hrozba ťažkej ujmy na zdraví a akej konkrétnej ťažkej ujmy na zdraví (§ 123 ods. 3 Tr. zák.) a takúto otázku nevysvetľuje ani súdom zdôraznené, že reálne vzniknuté následky na zdraví poškodeného nie sú určujúce, pretože uvedené vôbec nevysvetľuje aká konkrétna bezprostredná hrozba ťažkej ujmy na zdraví poškodeného hrozila, čím rozsudok zostáva nepreskúmateľným.

V tejto súvislosti tiež namietal, že v celom rozsudku absentuje tiež odôvodnenie naplnenia štádia pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. ťažkej ujmy na zdraví a jeho znakov v okolnostiach konkrétneho prípadu. Súd uvádza iba všeobecné („učebnicové“) stručné právne úvahy o pokuse na str. 23 rozsudku, avšak nijako nevysvetľuje naplnenie tohto štádia a znakov pokusu v skutkových okolnostiach prípadu, čím je rozsudok v rozhodujúcej okolnosti nepreskúmateľný.

Poukazujúc na str. 26 rozsudku uviedol, že uvedené závery súdu sú tiež nepreskúmateľné, pretože (i) súd nekonkretizuje, ktorí konkrétni svedkovia zhodne potvrdili, že mali z obžalovaného strach, pričom v priebehu konania bolo vypočutých 10 svedkov (bez poškodeného) a (ii) neuvádza z akých konkrétnych dôkazov mali vyplynúť údajné slová obžalovaného „mám ti odstrelit' hlavu“, pričom existovala skupina dôkazov, ktoré uvedené spochybňovala (výsluch obžalovaného a svedkov A.). V prípade odporujúcich si dôkazov bol súd povinný uviesť úvahy, ktorými bol vedený, avšak súd vyhodnotenie dôkazov k svojim zisteniam nevykonal a uviedol len nepreskúmateľné závery. Z rovnakého dôvodu sú nepreskúmateľné tiež úvahy súdu o úmysle obžalovaného spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví. Súd pritom viackrát poukázal na údajné vyjadrenie obžalovaného „mám ti odstrelit' hlavu“, pritom táto okolnosť je tiež v popise skutku, preto uvedené bolo pre súd rozhodujúce, avšak podklad, z ktorého uvedené zistil bol nepreskúmateľný, prípadne ako vyhodnotil odporujúce si dôkazy.

Zároveň poukazujúc na str. 27 rozsudku uviedol, že súd podľa tam uvedeného názoru najvyššieho súdu nepostupoval, keďže nevyhodnotil a z celého odôvodnenia rozsudku nevyplýva, že by vyhodnotil hrozbu

ťažkej ujmy na zdraví zo spôsobu vykonania útoku, jeho intenzity i ďalších okolností, za ktorých k nemu došlo. V rozsudku sa súd vôbec nezaoberal intenzitou výstrelu a pôsobenia akustického náboja na poškodeného, čím je rozsudok nepreskúmateľný, a preto je nepreskúmateľný a neúplný aj v otázke úmyslu obžalovaného spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví. Konštatovanie súdu, že zo všetkých znaleckých posudkov vyplýva, že mohlo dôjsť k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví je len všeobecným hodnotením bez odkazu na konkrétne časti posudkov. bez vyhodnotenia účinnosti a intenzity použitého akustického náboja. ide len o zjednodušené zovšeobecňujúce konštatovanie bez konkrétneho odôvodnenia ťažkej ujmy na zdraví v štádiu pokusu. bez vlastnej hodnotiacej úvahy súdu, čím došlo k porušeniu § 168 ods. 1 Tr. por.

3/ o skutkových zisteniach vo výroku o vine rozsudku prevládajú dôvodné pochybnosti, čím je skutkový stav zistený v rozpore s § 2 ods. 10 Tr. por., resp. je nepreskúmateľný. Súd v skutkovej vete rozsudku o vine dôvodne pochybne a zároveň nepreskúmateľne zistil, že poškodenému bolo výstrelom z plynovej pištole spôsobené „pomliaždenie oka tlakovou vlnou“, čo je úplne v rozpore s vykonaným dokazovaním, ktorým takéto niečo bolo práve vyvrátené. Svedkyne G. H. a G. H. vyslovene potvrdili, že poškodený nemal pomliaždené oko a takýto stav neuviedol ani znalec MUDr. Suchánek na hlavnom pojednávaní (súd si jeho výpoveď z hlavného pojednávania prepísal na str. 11 rozsudku, kde sa žiadne pomliaždenie oka nespomína). Znalecký posudok MUDr. Suchánka nebol na hlavnom pojednávaní čítaný (nebol na to ani žiaden dôvod). Ani znalkyňa MUDr. Molitorová v jej znaleckom posudku č. 9/2023 ani pri výsluchu na hlavnom pojednávaní neuviedla zranenie pomliaždenie oka. Skutkové zistenie súdu o pomliaždení oka je dôvodne pochybné, keďže nijakým dôkazom vykonaným na hlavnom pojednávaní nebolo preukázané. Zároveň zdôraznil, že keďže nedošlo k pomliaždeniu oka poškodeného tlakovou vlnou, tak intenzita pôsobenia výstrelu musela byť veľmi slabá a taká, že výstrel nebol objektívne spôsobilý pomliaždiť oko. Záver o pomliaždení oka je zároveň nepreskúmateľný, pretože súd nikde v odôvodnení nevysvetľuje, z čoho zistil takýto následok a ani že by ho vôbec zistil.

Obžalovaný bol toho názoru, že súd v skutkovej vete rozsudku o vine dôvodne pochybne zistil, že oko poškodeného bolo poranené „cudzími kovovými časticami“, čo je úplne v rozpore s vykonaným dokazovaním, ktorým takéto pôsobenie bolo vyvrátené a nepotvrdené. Zo znaleckého posudku SK ZNALCI s.r.o. č. 24/2023 nevyplývalo, že by nejaké kovové častice mali byť vystrelené z plynovej pištole, keďže sa tam nijaké kovové častice nespomínajú (pričom predmetný posudok považuje objektívne za najrelevantnejší k posúdeniu toho, čo bolo z plynovej pištole vystrelené) a pretože znalkyňa MUDr. Molitorová konštatovala v jej znaleckom posudku (na str. 27a 28), že materiál ani štruktúra teliesok vybraný z povrchu pravého oka nebol udaný nikde v lekárskejších správach. Ani znalec MUDr. Suchánek na hlavnom pojednávaní nevypovedal, že by na oku poškodeného boli zistené kovové čiastočky. Zároveň zdôraznil, že keďže nedošlo k pôsobeniu kovových častíc na oko poškodeného, nemohlo byť a nebolo oko poškodeného takýmto prípadne ostrými a tvrdými časticami ohrozené, čo tiež spochybňuje bezprostrednú hrozbu ťažkej ujmy na zdraví. Záver o poranení oka kovovými časticami je zároveň nepreskúmateľný, pretože súd nikde v odôvodnení nevysvetľuje z čoho ho zistil a ani že by ho zistil, čím je výrok rozsudku o vine nepreskúmateľný.

Tiež zastával názor, že súd v skutkovej vete rozsudku o vine dôvodne pochybne zistil „poškodený v zmysle znaleckého posudku z odboru zdravotníctvo a farmácie, odvetvie chirurgia, traumatológia č. 8/2022 0(10/2022) utrpel stredne ťažké zranenie s dobou liečenia od 15.01.2022 do 28.01.2022 (14 dní).“ K uvedenému namietal, že táto skutková veta obsahuje dvojité číselné označenie posudku MUDr. Suchánka, ktoré si odporuje. Čo sa je však dôležitejšie, tak to je fakt, že znalecký posudok MUDr. Suchánka č. 8/2022 nebol na hlavnom pojednávaní vôbec prečítaný a ako taký vykonaný, na čo ani nebol dôvod, preto odkaz a prihliadanie na tento posudok je v rozpore s § 2 ods. 19 Tr. por. a § 278 ods. 2 Tr. por. Súčasne k stupňu závažnosti „stredne ťažké zranenie“ namietal, že takáto informácia ani jej zodpovedajúci dôkaz nebol na hlavnom pojednávaní vykonaný, pričom poukázal na to, že ani znalec MUDr. Suchánek sa k stupňu závažnosti zranenia poškodeného na hlavnom pojednávaní nevyjadril a súd v celom odôvodnení rozsudku necituje informáciu o „stredne ťažkom“ zranení ani žiaden dôkaz, z ktorého by takáto závažnosť vyplývala, čím je tento záver v skutkovej vete nepreskúmateľný. Jediný dôkaz k stupňu závažnosti k zraneniu poškodeného bola výpoveď znalkyne oftalmologičky MUDr. Molitorovej, resp. jej prečítaný znalecký posudok, z ktorého vyplynulo, že z oftalmologického hľadiska išlo o ľahký úraz okolia pravého oka a ľahký úraz spojovky a rohovky pravého oka s dobrou prognózou (súd tento údaj cituje na str. 15 rozsudku). Vzhľadom na uvedené je dôvodne pochybné, v rozpore s § 2 ods. 10 Tr. por., keď súd zistil stredne ťažké zranenie u poškodeného, ktoré dôvodne pochybne a v rozpore so súhrnom dôkazov premietol do skutkovej vety výroku rozsudku o vine.

Namietal, že súd v skutkovej vete rozsudku o vine dôvodne pochybne zistil, že zranenia poškodeného si vyžiadali liečenie „od 15.01.2022 do 28.01.2022 (14 dní)“. Obhajoba zdôrazňuje, že takáto dĺžka

liečenia absolútne nekorešponduje a nijako neodôvodňuje právnu kvalifikáciu podľa § 155 ods. 1 Tr. zák., teda ťažkú ujmu na zdraví (čo priznáva aj súd na str. 17 rozsudku), preto ani jej odôvodnenie, ktorému súd venuje značnú časť odôvodnenia rozsudku (str. 11 až 13, str. 16 až 17) nemení nič na nepreskúmateľnosti záveru súdu o opodstatnenosti právnej kvalifikácie podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. Keďže sa údaj o dĺžke liečenia nachádza v skutkovej vete výroku rozsudku o vine, tak obhajoba k nemu uvádza odvolacie námietky. Súd dôvodne pochybne odmietol záver o dobe liečenia poškodeného do 7 dní uvádzaný znalkyňou MUDr. Molitorovou v jej znaleckom posudku (str. 31), pretože ide o jediný odborný relevantný dôkaz zo špecializovaného odvetvia oftalmológia k takému vyhodnoteniu a súd nemôže svojvoľne takúto odbornú otázku vyhodnotiť ignorujúc takýto odborný posudok. MUDr. Suchánek nebol znalcom z odvetvia oftalmológia, dokonca priznal, že použil konzultanta, čo však neuviedol a neodôvodnil v jeho znaleckom posudku (čím bol porušený § 16 ods. 6 zákona č. 382/2004 Z. z.), avšak samotné priznanie o použití konzultanta spochybňuje jeho kompetentnosť k odborným záverom (prezentovaným na hlavnom pojednávaní k zraneniam poškodeného. Odbornosť znalca MUDr. Suchánka vyjadrovať sa k zraneniam oka bola spochybnená aj tým, že podľa neho bolo odporúčané prekryvanie oka poškodeného počas niekoľkých dní, hoci vypočuté svedkyne - lekárske (G. H., G. H., G. I.) takéto prekryvanie oka spochybnili a vysvetlili, že prekrytie slúžilo iba počas cesty domov, čo potvrdila aj znalkyňa MUDr. Molitorová, pretože dlhšie prekryvanie oka je nevhodné (str. 30 posudku MUDr. Molitorovej). Súd postupoval nesprávne, keď si sám z výpovedí lekárov vyhodnotil, že dĺžka liečenia u poškodeného bola dlhšia ako 7 dní, pretože uvedené je znaleckou otázkou a ignorovanie odborného oftalmologického posudku činí tento záver súdu o dĺžke liečenia dôvodne pochybným, v rozpore s § 2 ods. 10 Tr. por. Súd nesprávne odôvodňuje priklonenie sa k posudku MUDr. Suchánka tým, že svedkyňa G. H. potvrdila, že znalec MUDr. Suchánek „správne vyhodnotil jej lekársku správu“ (str. 16 rozsudku). Z výpovede G. H. ani jej lekárskej správy však nijako nevyplýva, že by liečba poškodeného mala trvať 7 a viac dní, uvedené svedkyňa nepotvrdila, naposledy videla poškodeného dňa 17.01.2022, vypovedala, že bežne sa odporúča užívanie liekov na 5 dní, čo je plne v súlade s názorom znalkyne MUDr. Molitorovej, ktorá skonštatovala podávanie antibiotík na dobu 5 - 7 dní (str. 31 posudku MUDr. Molitorovej). Súčasne k postupu súdu namietal, že schválenie názoru MUDr. Suchánka svedkyňou G. H. bolo vykonané v rozpore s Trestným poriadkom, keď súd na návrh prokurátora predložil menovanej svedkyňi zápisnicu z hlavného pojednávania z 11.11.2022 a oboznámil ju s celým výsluchom znalca, na čo svedok ani súd nemá žiadne oprávnenie, pretože svedok nie je znalcom (len znalec sa môže oboznámiť s inými dôkazmi v spise podľa § 145 ods. 1 Tr. por.) a svedok má vypovedať o tom, čo počul alebo videl z vlastnej skúsenosti, preto takýto postup je v rozpore s postavením svedka § 127 ods. 1 Tr. por., § 261 ods. 2 Tr. por., keďže svedok nemá byť prítomný pred jeho výsluchom pri vykonávaní skôr vykonaných dôkazov, z čoho vyplýva, že s nimi ani nemá byť oboznámený, ďalej v rozpore s § 261 ods. 3 Tr. por. v spojení s 4 132 ods. 2 Tr. por., pretože svedkovi možno klásť otázky, nie však ho oboznamovať s výsluchom iných osôb, ani znalca. Prokuratúra ani súd nevyužili možnosť klásť znalkyni MUDr. Molitorovej otázku, hoci jej závery spochybňovali tiež údaj o dĺžke liečenia uvedený v obžalobe, súd však nemal nahrádzať činnosť pasívnej prokuratúry (bola to práve prokuratúra, ktorá navrhla vypočuť znalkyňu MUDr. Molitorovú). Súd sám nemôže nahradiť, či pozmeniť záver znalkyne MUDr. Molitorovej, ale v prípade kolidujúcich znaleckých posudkov, či pochybností Trestný poriadok predpokladá postup podľa § 146 Tr. por. a to pribratie nového znalca alebo podľa § 147 ods. 1 Tr. por. na preskúmanie posudku znalca môže pribrať znalecký ústav, ktoré ustanovenia súd ignoroval a podľa ktorých súd tiež nemôže sám vyhodnotiť odbornú otázku, či sa len na základe výpovedí svedkov, či svedkyne (hoci aj lekárov) odkloniť od záverov odborného oftalmologického znaleckého posudku. Zároveň zdôraznil, že podľa znalkyne MUDr. Molitorovej ako aj podľa svedkyne G. H. poškodený prišiel na prvé vyšetrenie dlho po incidente. za čo Obžalovaný nijako nezodpovedá a čo sťažuje výber cudzích teliesok z oka (str. 30 dole posudku MUDr. Molitorovej), na čo súd tiež neprihliadol pri hodnotení dĺžky liečenia, čím došlo k porušeniu § 2 ods. 12 Tr. por.

4/ súd vôbec vo svojom rozsudku nijako nezohľadnil a nevyhodnotil intenzitu pôsobenia na poškodeného jediným výstrelom zo zbrane, hoci na str. 27 rozsudku uviedol, že intenzita je podstatná pri vyhodnotení možnosti bezprostredného následku v podobe ťažkej ujmy na zdraví. Súd pri hodnotení okolností konkrétneho prípadu a otázky intenzity pôsobenia na oko poškodeného neprihliadol na jediný relevantný dôkaz, najmä na posudok MUDr. Molitorovej (str. 26, 23, 31) a z neho vyplývajúce zistenia. Na uvedený dôkaz súd vôbec neprihliadol, necitoval v rozsudku (str. 14-16), čím došlo k porušeniu § 2 ods. 12 Tr. por. hodnotiť dôkazy v ich súhrne a tým je jeho záver (hoci nepreskúmateľný) o bezprostredne hrozacej ťažkej ujme na zdraví poškodeného dôvodne pochybný, v rozpore s § 2 ods. 10 Tr. por., keď nevyhodnotil vôbec dôkaz preukazujúci malú intenzitu pôsobenia výstrelu na poškodeného, hoci intenzita je jeden z podstatných faktorov, ktoré sa pri posudzovaní ťažkej ujmy na zdraví musí posudzovať, ktorú malú

intenzitu znalkyňa MUDr. Molitorová dôkladne vysvetlila. súd neprihliadol ani na najnižší stupeň (nultý až prvý) popálenia spojovky a rohovky pravého oka. ktorý tiež svedčí o nízkej intenzite výstrelu, a ani na fakt, že cudzie telieska boli usadené v dôsledku výstrelu na najvrchnejšej časti najvrchnejšej časti oka (spojovke). Podotkol, že iný dôkaz o intenzite pôsobenia výstrelu na oko poškodeného okrem posudku MUDr. Molitorovej nebol vykonaný.

Obhajoba z uvedeného vyvodzovala v záverečnej reči, že dôsledkom výstrelu jedného akustického náboju za danej intenzity výstrelu nebolo možné a spôsobilé, aby cudzie telieska prenikli do hlbšej časti oka ako tej najvrchnejšej a nemohli teda oko ani ohroziť v zmysle ťažkej ujmy na zdraví, k čomu sa súd vôbec nevyjadril, čím porušil právo obžalovaného na spravodlivé konanie, keď nereagoval na podstatný argument obžalovaného. Súd v rozsudku vôbec nezohľadnil ďalšie dôkazy, ktoré spochybňovali bezprostrednosť možnosti vzniku ťažkej ujmy na zdraví, konkrétne výpoveď svedkyne G. H., na ktorú bližšie poukázal. Súčasťou spisu je lekárske potvrdenie ošetrojúcej lekárky poškodeného G. J. H., kde je jednoznačne skonštatované: „na základe nášho ošetrenia nedošlo k bezprostrednému ohrozeniu životne dôležitého orgánu ani života“, ktorú informáciu súd bližšie necitoval v rozsudku. Neprihliadaním na uvedené vykonané dôkazy došlo k porušeniu § 2 ods. 12 Tr. por.

V ďalšom namietal, že súd sa vôbec nevysporiadal s podstatnými námietkami obhajoby v záverečnej reči obhajcu proti bezprostrednej hrozbe ťažkej ujmy na zdraví, na ktoré bližšie poukázal. Bol toho názoru, že nereagovaním na podstatné námietky obhajoby došlo k porušeniu práva obžalovaného na spravodlivé konanie, pričom súd v celom rozsudku neuvádza argumenty obžalovaného zhrnuté v záverečnej reči obhajcu prednesenej dňa 26.07.2023, ktoré spochybňovali pokus ťažkej ujmy na zdraví v okolnostiach konkrétneho prípadu a na základe vykonaného dokazovania, s čím sa súd ani nevysporiadal, preto došlo k porušeniu § 168 ods. 1 Tr. por. Obžalovaný pritom prostredníctvom obhajcu aj v rámci hlavných pojednávanií namietal neopodstatnenie použitej právnej kvalifikácie ako aj v zdôvodneniach sťažností proti uzneseniam o zamietnutí žiadostí o prepustení na slobodu, pričom aj Krajský súd v Trnave v uzneseniach rozhodujúcich o spomínaných sťažnostiach vyslovoval názor, že s námietkami obhajoby sa súd bude musieť vysporiadať v meritórnom rozhodnutí, čo však súd v rozsudku neučinil, čím došlo k porušeniu § 168 ods. 1 Tr. por. a práva obžalovaného na spravodlivé súdne konanie.

5/ súd vôbec neuvážil a nevyhodnotil, že za daných okolností nebolo možné objektívne spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví. Súd sa vôbec nevysporiadal s podstatnými námietkami obhajoby v záverečnej reči obhajcu o objektívnej nespôsobilosti vyvolať ťažkú ujmu na zdraví. Súd vôbec nezohľadnil účinnosť akustického náboja vystreleného z plynovej pištole, čo možno zaradiť do otázky, či takýto spôsob konania - vystrelenie jedného akustického náboja z inej ako kontaktnej vzdialenosti je objektívne spôsobilý vyvolať ťažkú ujmu na zdraví. Všeobecné úvahy súdu k otázke účinnosti plynovej zbrane (akustického náboja) a k posudzovaniu vzdialenosti výstrelu sú preto neúplné a dôvodne pochybné, v rozpore s § 2 ods. 10 Tr. por. Súd do hodnotenia rozhodujúcej otázky účinnosti použitej plynovej zbrane vôbec nezobral závermi znaleckého posudku č. 24/2023 SK ZNALCI s.r.o., ktorý je jediným odborným dôkazom vôbec o účinnosti použitého predmetu - plynovej zbrane, na ktoré bližšie poukázal. Iné údaje o účinnosti, či o vzdialenosti, z ktorej by sa malo alebo nemalo vystreliť z plynovej pištole neboli oboznámené na hlavnom pojednávaní a zo záverov posudku SK ZNALCI s.r.o. nevyplýva z akej vzdialenosti sa má vystreliť z plynovej pištole (žiadna iná časť ako záver znaleckého posudku SK ZNALCI s.r.o. nebola oboznámená na hlavnom pojednávaní). Z predmetného znaleckého posudku, jeho záverov vyplýva, že sa uvažovalo a experimentovalo s priamym zásahom cieľa. Pritom samotný znalec v posudku SK ZNALCI s.r.o. zároveň na základe informácií zo spisu a údajov o ranivom účinku akustických nábojok vylúčil, že by došlo k streľbe z kontaktnej vzdialenosti - streľba z posudzovanej zbrane uvedeným strelivom - akustickou nábojkou UMA 9 mm P.A. Knall nebola vykonaná z kontaktnej vzdialenosti, tj. ústie hlavne posudzovanej zbrane sa nedotýkalo (nemalo kontakt) pri predmetnom incidente s poškodenou osobou (uvedené cituje súd na str. 14 rozsudku). Uvedené zistenie znalca z SK ZNALCI s.r.o., že k streľbe z plynovej zbrane akustickým nábojom nedošlo z kontaktnej vzdialenosti vyplýva aj zo súhrnu dôkazov a výsluchov všetkých svedkovi dokonca aj z výsluchu znalca MUDr. Suchánka. Súd preto dôvodne pochybne a v rozpore so súhrnom dôkazov uviedol: „Neobstojí ani námietka obhajoby, že nedošlo k streľbe z kontaktnej vzdialenosti...“ (str. 27 rozsudku), ktorý názor je arbitrárny, úplne spochybný výsluchmi všetkých svedkov a dokonca aj znalcom MUDr. Suchánkom a hlavne posudkom SK ZNALCI s.r.o., preto súd uviedol svojvoľné a arbitrárne vyhodnotenie a pripustenie, že došlo k streľbe z kontaktnej vzdialenosti, na ktorý záver nemal súd žiaden dôkaz. z ktorého by uvedené vyplynulo (žaden taký dôkaz nebol vykonaný), na žiaden dôkaz s takou informáciou súd neodkazuje. Žiaden svedok nepotvrdil, že by sa obžalovaný pokúsil alebo priložil k telu poškodeného zbraň, uvedené nemá žiaden skutkový základ, svojvoľná úvaha súdu a spochybňovanie námietky obhajoby je dôvodne pochybné, nepodporené nijakým dôkazom, ale vyvrátené súhrnom dôkazov. Teda

podľa jeho názoru súd nevyhodnotil posudok SK ZNALCI s.r.o. v jeho jednotlivosti tak, že z jeho záverov je zrejmé, že sa voči poškodenému vystrelil jeden akustický náboj z bezpečnej vzdialenosti, neschopnej spôsobiť devastačné účinky ani ľahkú ujmu na zdraví (v trestnoprávnej terminológii ublíženie na zdraví), t.j. nie ťažkú ujmu na zdraví, čím súd porušil § 2 ods. 12 Tr. por. Uvedené súd nijako nezohľadnil, neprihliadol na uvedené, čím sú v jeho záveroch dôvodné pochybnosti a porušil právo obžalovaného na spravodlivé konanie, z ktorého vyplýva povinnosť súdu vyjadriť sa k podstatnej námietke obžalovaného. K tomu namietal, že všeobecné úvahy súdu k právnej kvalifikácii § 155 ods. 1 Tr. zák. na základe posudku MUDr. Molitorovej sú dôvodne pochybné a súd nevyhodnotil v jednotlivosti ani posudok MUDr. Molitorovej vo vzťahu k otázke následkov na oku poškodeného a vzdialenosti výstrelu akustického náboja. Pri vyhodnotení znaleckého posudku MUDr. Molitorovej v jej jednotlivosti (a úplnosti, či celosti) je zrejmé, že z jeho záverov je zrejmé, že sa voči poškodenému vystrelilo z bezpečnej vzdialenosti, neschopnej spôsobiť devastačné účinky ani ľahkú ujmu na zdraví (trestnoprávne relevantnú) a ani žiadne následky zodpovedajúce ťažkej ujme na zdraví, pretože takéto účinky ani pri predpoklade priameho pôsobenia vektora sily nevznikli. Súd nehodnotil v súhrne podstaty záverov znaleckých posudkov SK ZNALCI s.r.o. a MUDr. Molitorovej, ktoré sú vnútorne a vzájomne súladné v tom, že voči poškodenému bolo vystrelené z bezpečnej vzdialenosti resp. za okolnosti, z ktorej objektívne nevznikajú žiadne devastačné účinky a to ani na oku. Ide pritom o odborné posudky, ktoré vychádzajú z odborných a objektívnych okolností a preto nepodliehajú subjektívnym vnímaniam svedkov.

Pokiaľ ide o otázku vzdialenosti výstrelu, k tomu uviedol, že závery súdu sú v tomto smere nepreskúmateľné, dôvodne pochybné, v rozpore so súhrnom dôkazov, pričom súd ju nehodnotil v kontexte účinnosti akustického náboja v zmysle záverov znaleckého posudku SK ZNALCI s.r.o. a ani v súvislosti s posudkom a výpoveďou znalkyne MUDr. Molitorovej. Obhajoba namietala, že vzdialenosť, odkiaľ bolo vystrelené nebola dokazovaním bez dôvodných pochybností preukázaná, preto sú zistenia súdu o tejto vzdialenosti dôvodne pochybné, pričom dokonca vzdialenosť väčšia ako pol metra konštatovaná znalkyňou MUDr. Molitorovou v znaleckom posudku a potvrdená aj na hlavnom pojednávaní, ktorá bola vysvetľovaná na základe zistených miernych následkov na oku poškodeného (pri uvažovaní verzie s priamym výstrelom) s odkazom na objektívne nálezy v lekárskejších správach jednoznačne spochybňuje výpovede o vzdialenosti udávanej svedkami obžaloby G. a svedkom H., ktorým súd dôvodne pochybné uveril, pričom neprihliadol na posudok MUDr. Molitorovej a jej výpoveď na hlavnom pojednávaní. Súd neprihliadol ani na to, že v kontexte znaleckého posudku SK ZNALCI, s.r.o., ktorý konštatoval, že pri výstrele do 1 metra sa v zasiahnutej oblasti vytvorí obrazec povýstrelových splodín sústredených v určitej oblasti, je teda odborne prípustné urobiť záver, že sa mohlo strieľať zo vzdialenosti väčšej ako pol metra, čo vyvodila MUDr. Molitorová ako odborníčka z lekárskejších správ a na hlavnom pojednávaní odkázala aj na závery posudku SK ZNALCI s.r.o. K otázke vzdialenosti výstrelu boli vykonané odborné posudky a pokiaľ z nich vyplývajú dôvodné pochybnosti, tak súd bol povinný v prípade pochybností zvoliť skutkovú verziu, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia a keď tak nepostupoval, porušil ust. § 2 ods. 4 Tr. por. a zásadu in dubio pro reo.

Preto zastával názor, že súd však neprihliadol pri hodnotení skutkového stavu na posúdenie účinnosti akustického náboja podľa posudku SK ZNALCI s.r.o., podľa ktorého pri použití akustického náboja vzhľadom na jeho potenciálny ranivý účinok je rozhodujúce v podstate len to, že obžalovaný nevystrelil a ani sa nepokúsil vystreliť z kontaktnej vzdialenosti (priložením zbrane k telu poškodeného), keďže ranivý (trestnoprávne relevantný) účinok akustického náboja na oblečení, koži a orgánoch tela nastáva a môže nastať iba pri priložení zbrane k telu, k čomu nedošlo. Zároveň súd neprihliadol na to, že znalkyňa MUDr. Molitorová uvažovala o pôsobení voči telu gumovým nábojom, pričom vystrelenie takéhoto náboja nebolo popísané v posudku SK ZNALCI s.r.o., ktorý ani nepopísali účinky gumového náboja. ale akustického náboja, preto by účinok gumového náboja. resp. vystreleného náboja uvažovaného MUDr. Molitorovou zo vzdialenosti menšej ako pol metra uvažovaný súdom bol dôvodne pochybný a v rozpore s § 2 ods. 10 Tr. por. Súd však žiadnu úvahu v tomto smere a rozdieloch druhov vystrelených nábojov nerozvídal. preto je Rozsudok nepreskúmateľný. Z rozsudku nie je zrejmé, ako sa súd vysporiadal z rozdielnymi závermi dôkazov, preto je nepreskúmateľný a v rozpore s § 168 ods. 1 Tr. por. Súd si nemôže vybrať určité izolované informácie z jednotlivých znaleckých posudkov bez ohľadu na ich vnútornú a jednotlivú súvislosť, teda prekombinovať účelovo, selektívne a nevysvetliteľne povyberané závery z jednotlivých posudkov bez vysvetlenia a zohľadnenia vnútorných súvislostí. Ak by sme prihliadli na vyjadrenie znalkyne MUDr. Molitorovej na hlavnom pojednávaní, že gumový a akustický náboj majú rovnaké účinky, tak uvedené nič nemení na tom, že posudky MUDr. Molitorovej a SK ZNALCI s.r.o. sú konzistentné a súladné v tých záveroch, v ktorých konštatujú, že zbraň sa použila za takých okolností, že nebolo spôsobilé vyvolať žiadne devastačné účinky a to ani na oku poškodeného, keďže znalkyňa v plnom rozsahu zotrvala na záveroch svojho znaleckého posudku. Zároveň nie je zrejmé, prečo súd

neprihliadol k účinnosti vystreleného akustického náboja na posudok SK ZNALCI s.r.o., čím je rozsudok nepreskúmateľný a závery dôvodne pochybné v rozpore s § 2 ods. 10 Tr. por.

V ďalšom namietal, že súd absolútne neprihliadol na to, že prokuratúra nepredložila jediný odborný dôkaz, z ktorého by vyplývalo a ktorým by za posúdenia okolností konkrétneho prípadu bolo potvrdené, že konanie obžalovaného bezprostredne mohlo smerovať k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví poškodeného. Súd opakovane konštatuje, že v dôsledku „náhody“, či šťastnej náhody „nedošlo k dokonaniu trestného činu“ (str. 26 - 27 rozsudku). Súd však neuvážil, že vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu ani nemohlo dôjsť k dokonaniu trestného činu, dokonca ani k ublíženiu na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., toľž nie podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. (logickým argumentom, keď nedošlo a nemohlo dôjsť k menšiemu následku, nemohlo dôjsť ani k ťažšiemu následku). Konanie obžalovaného spočíva v jednom výstrele akustického náboja z plynovej pištole voči poškodenému. Dokazovaním nebola preukázaná žiadna „náhoda“, či „šťastná náhoda“ kvôli ktorej nedošlo k ťažkej ujme na zdraví. Ak by sme uvažovali, že voči poškodenému bolo vystrelené priamo, pričom medzi poškodeným a plynovou pištoľou nebola žiadna prekážka, tak by nič nezabránilo vzniku ťažkej ujmy na zdraví, ktorá ťažká ujma na zdraví však nevznikla. pretože ani nemohla vzniknúť (čo vyplýva súladne z dvoch znaleckých posudkov - SK ZNALCI s.r.o. a MUDr. Molitorovej). Preto nešlo o žiadnu šťastnú náhodou, ale objektívne nebolo možné ani pri priamom mierení a výstrele voči poškodenému z akejkoľvek inej ako kontaktnej vzdialenosti spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, keď nebolo možné spôsobiť ani ublíženie na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. Niet iného riešenia situácie, keď pri priamom výstrele voči poškodenému bez akejkoľvek prekážky medzi plynovou pištoľou a poškodeným nevznikla ťažká ujma na zdraví (a ani len ublíženie na zdraví ako také, že objektívne ťažká ujma na zdraví nemohla vzniknúť, nejde tu o žiadnu „šťastnú náhodou“, ale o nespôsobilosť vzniku ťažkej ujmy na zdraví, preto je použitá právna kvalifikácia podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. nesprávna a úvahy súdu dôvodne pochybné, v rozpore s § 2 ods. 10 Tr. por.

6/ súd nezistil konanie obžalovaného v nutnej obrane, čo je okolnosť vylučujúca protiprávnosť činu, súd zistil skutkový stav priebehu udalosti s dôvodnými pochybnosťami a v rozpore so súhrnom dôkazov a kamerovým záznamom. Odôvodnenie viny obžalovaného je založené na jednostrannom zohľadnení dôkazov v neprospech obžalovaného a súd sa nevysporiadal s obhajobou obžalovaného.

K tomu uviedol, že súd vyhodnotil priebeh udalosti ako aj kamerový záznam dôvodne pochybným spôsobom, pričom pochybne uveril výpovediam poškodeného, svedkov G. G., F. G. a svedka H., hoci ich výpovede sú evidentne v rozpore s kamerovým záznamom, resp. z ich výpovedí vyplývajú viaceré nezrovnalosti s kamerovým záznamom. Zdôraznil, že z celého kamerového záznamu nevyplýva žiadne útočné správanie obžalovaného, takéto neidentifikuje ani súd, na kamerovom zázname od príchodu obžalovaného a svedka A. k poškodenému do príchodu svedka H. na miesto (od 22:43:59 do 22:44:44 hod.) je len vidieť, že tam prítomné osoby spolu diskutujú, prípadne sa premiestňujú medzi autom poškodeného a chodníkom. Sám poškodený v prečítanej výpovedi z 15.01.2022 (čl. 48 a nasl.) vyslovene potvrdil, že sa s obžalovaným a svedkom A. rozprávali v pokoji, potom svedkyňa G. do obžalovaného drgla, poškodený neuvádzal, že by mal z obžalovaného strach ani nevykreslil žiadnu napätú situáciu. Svedok F. G. v prečítanej zápisnici o výsluchu svedka z 15.01.2022 neuvádzal, že by mal dojem, že by obžalovaný so svedkom A. chceli niečo ukradnúť. Zdôraznil, že rozhodujúce pre riadne posúdenie celej situácie je minútaž od príchodu osoby D. H. ku skupinke stojacich ľudí (cca od 22:44:44 hod.). Kamerový záznam je však potrebné doplniť aj výsledkami svedeckých výpovedí. Obžalovaný, svedok A. a poškodený vypovedali, že svedkyňa G. drgla do obžalovaného (svedkovia F. G. a H. to však popreli, že by takéto niečo videli, hoci mali stáť do 2 metrov od miesta „incidentu“, čím sú ich výpovede dôvodne pochybné ako aj zistenia súdu z nich vyvodené), na ktoré drgnutie obžalovaného súd vôbec pri hodnotení priebehu udalosti neprihliada (na str. 17 až 19 Rozsudku súd takéto zistenie vôbec neuvádza). Následkom tohto drgnutia obžalovaného bolo, že obžalovaný obranne opätovoľ takýto dotyk a v záujme predídania ďalšieho drgania svedkyňou G. ju odsunul, avšak takéto odsunutie muselo byť jemné, pretože (i) na kamerovom zázname nie je vidieť, že by svedkyňa G. nejako zmenila svoju polohu, či postoj (čo vyvracia výpovede svedkov F. G. o jej cúvnutí „asi meter dozadu“, či svedka H. o cúvnutí „1-2 kroky“) a pretože (ii) svedkyňa G. bola aj viditeľne pod vplyvom alkoholu (čo je evidentné z jej prejavov, nakláňania sa pri jej príchode do záberu kamery od 22:41:50 hod.), teda dotyk obžalovaného nijako nestratila svoju oslabenú stabilitu. Potom nastala situácia, ktorú takmer všetky vypočuté osoby opisujú v podstate rovnako a to, že poškodený sa postavil pred svoju manželku svedkyňu G., predstúpil tak pred obžalovaného a čoskoro na to obžalovaný ustúpil dozadu, čo je jasne zadokumentované na kamerovom zázname v čase 22:44:59 hod. a čo jednoznačne spochybňuje a vylučuje dôvodne pochybné zistenie súdu: „po celý čas obžalovaný stojí na mieste, neustupuje pred ...poškodeným) ani nikým iným v snahe

vyhnúť sa fyzickému útoku " (str. 17 Rozsudku). Obžalovaný ustúpil dozadu a to v kontexte vyhnutiu sa útočnému postoj, útočeniu poškodeného.

Poukazujúc na str. 17 rozsudku namietal, že z kamerového záznamu ani z výpovedí svedkov totižto nevyplýva, že svedok H. chcel vôbec nejako upokojiť obžalovaného, pravou rukou nemohol chcieť upokojiť obžalovaného, keď z jeho gesta (má svoje obe ruky predpažené tesne okolo tela poškodeného) a podľa kamerového záznamu nič také nevyplýva, ale práve to, že ľavú ruku má za poškodeným a pravú tesne pred poškodeným a obžalovaný ustúpil predtým dozadu (čo je jednoznačný obranný pohyb), teda pravou rukou by svedok H. naň ani nedočiachol a prečo by upokojoval obžalovaného, keď sám obžalovaný ustúpil dozadu. Na kamerovom zázname nie je ani vidieť vystretú pravú ruku svedka H. smerujúcu k obžalovanému, ale je vidieť, že svedok H. má svoje obe ruky predpažené tesne okolo tela poškodeného a teda upokojuje len poškodeného (teda neupokojoval „situáciu“, ako to vyhodnotil nesprávne súd) a nemá pravú ruku vystretú smerom k obžalovanému. Ustúpenie obžalovaného dozadu zároveň vylučuje, že by obžalovaný bol v útočnej pozícii, práve naopak, stiahol sa pred útočiacim poškodeným a na kamerovom zázname nevidieť, že by obžalovaný po ustúpení dozadu od poškodeného, pristúpil späť k poškodenému. Zdôraznil, že svedok H. poprel, že by (on alebo niekto iný) fyzicky, gestami rozdeľoval poškodeného a obžalovaného, pričom v prečítanej výpovedi z prípravného konania vypovedal svedok H., že to bol svedok F. G., ktorý ich (slovne) rozdeľoval (str. 6 zápisnice o výsluchu svedka H. z 28.01.2022).

Potom namietal, že súd vôbec neprihliadol na to, že v čase okolo ustúpenia obžalovaného dozadu (okolo 22:44:59 hod.) sa začal pohyb ďalších osôb, najmä poškodeného, ktorého z jeho pravej bočnej strany tela zadržiava pri ňom stojaci svedok D. H. (v bielej bundel, ktorý vykonal gesto, ktoré si súd vôbec nevšimol, pričom podľa obhajoby ide o najzreteľnejšie gesto z celého kamerového záznamu - svedok H. zdvihne obe svoje ruky a zhora položí vystretú ľavú ruku na zadnú časť tela poškodeného na úrovni krku. resp. ramien (poškodený stojí chrbtom kamere) a vystretú pravú ruku položí pred poškodeného (vyzerá to tak, že na úrovni ramien poškodeného), ktoré gesto obhajoba vyhodnocuje ako zadržiavanie poškodeného, resp. upokojuvanie poškodeného. Predchádzajúce ustúpenie obžalovaného dozadu od poškodeného a následné zadržiavanie poškodeného svedkom H. sú podľa názoru obhajoby dôkazom o útočnom postoji poškodeného voči obžalovanému a jeho výpadoch voči obžalovanému (inak aký by bol dôvod ustúpenia obžalovaného voči poškodenému a dôvod zadržiavania poškodeného) a potvrdením výpovede obžalovaného a svedkov A. o útočení poškodeného nožom na obžalovaného, na čo súd vôbec neprihliadol, preto je ním zistený stav v rozpore so súhrnom dôkazov, ktoré útočenie vyvolalo, že obžalovaný dôvodne použil na svoju obranu plynovú zbraň s akustickým nábojom, nešlo o bezdôvodné, či útočné použitie plynovej zbrane a obžalovaný mal úmysel sa jediným výstrelom brániť, nie spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví.

Podľa názoru obžalovaného súd ďalej evidentne pochybne a v rozpore s kamerovým záznamom uvádza: „v čase výstrelu dokonca poškodený...stál vzadu za celou skupinou ľudí, takže obžalovaný musel urobiť asi 2 kroky vpred, aby mohol vystreliť" (str. 17 rozsudku) a „obžalovaný po celý čas stál takmer bez pohybu a pred výstrelom dokonca musel pristúpiť k obžalovanému bližšie" (str. 18 rozsudku, kde je aj mylne a nelogicky uvedené, že obžalovaný musel pristúpiť k obžalovanému bližšie). Podľa kamerového záznamu poškodený NESTÁL v čase výstrelu (22:45:13) „VZADU za celou skupinou ľudí". Za poškodeným totižto stáli svedkyňa G. a F. G. (v bielych nohavičiach, ktorý na mieste nespravil za celý čas nič pozoruhodné). Keď sa vrátíme k svedkovi H., tak ten zadržiava poškodeného na jednom a tom istom mieste, poškodený pri tomto zadržiavaní teda nezmení svoju polohu. Krátko po pustení poškodeného svedkom H. došlo k výstrelu, ale uvedené je skôr v súlade s výpoveďou obžalovaného, že po pustení svedkom H. poškodený (po jeho pustení naďalej útočil na obžalovaného (podporenou výsluchmi svedkom A.). Zistenie súdu, že „obžalovaný musel urobiť asi 2 kroky vpred, aby mohol vystreliť" vôbec nevyplýva z kamerového záznamu, ide o svojvoľné vyhodnotenie súdu. Po ustúpení obžalovaného vzad (22:44:59) až do času výstrelu vôbec nevyplýva, že by obžalovaný zmenil polohu z ústupovej pozície (z miesta kam dozadu ustúpil).

Obžalovaný zastával názor, že pri hodnotení výpovedí s kamerovým záznamom je zrejme, že výpovede svedkov, na ktorých súd založil vinu obžalovaného sú s ním v rozpore, pretože poškodený, svedkyňa G., svedkovia F. G. a H. (i) popreli ustúpenie obžalovaného dozadu, smerom OD poškodeného (čo je na kamerovom zázname vidieť v minutáži 22:44:59) a (ii) popreli zadržiavanie poškodeného. čím popreli dva momenty, ktoré svedčia o útočnom postoji poškodeného voči obžalovanému, ďalej (iii) poškodený a svedkyňa G. popreli prítomnosť svedka H. na mieste incidentu, čo je v rozpore s výpoveďou svedka H. a kamerovým záznamom, pričom úloha svedka H. bola dosť zreteľná, že upokojoval poškodeného, ktorý činil útočné výpady voči obžalovanému, ďalej (iv) svedkovia F. G. a H. zhodne vypovedali, že obžalovaný so svedkom A. sa z miesta „rozbehli" proti nim, čím chceli účelovo zdôrazniť neexistujúce

útočné správanie obžalovaného), čo bolo spochybnené kamerovým záznamom ako aj zistením súdu o tom, že obžalovaný aj s p. A. kráčajú (neutekajú) smerom na parkovisko Kaufland (str. 17 rozsudku), čím je dôvodne pochybný záver súdu, že „obrazový záznam tak jednoznačne...potvrdil výpovede poškodeného a svedkov F. G. a D. H.“ (str. 18 rozsudku).

V ďalšom zdôraznil, že kamerový záznam nijako nevyvracia, že poškodený držal v ruke nôž, keď v čase, keď predstúpil pred svoju manželku je otočený chrbtom voči kamere a to až do času výstrelu, pritom podľa výpovede Obžalovaného a svedkov A. mal práve v tomto čase použiť nôž. Súd neprihliadol na súhrn dôkazov, že z výpovedí obžalovaného, svedkov A. a svedka D. K., ako aj z fotografie porezanej bundy, ktorú mal obžalovaný na sebe a v ktorej boli obmedzený na osobnej slobode vyplýva útočenie poškodeného nožom proti obžalovanému, pričom kamerový záznam takúto obranu obžalovaného nijako nevyučuje, ale ju skôr podporuje (svedčí o útočnom postoji poškodeného, pred ktorým obžalovaný ustúpil dozadu a ktorý poškodený je zadržovaný a upokojevaný svedkom H.), preto je úvaha súdu o tom, že o použití noža poškodeným neexistuje žiaden relevantný dôkaz a že kamerový záznam nezobrazuje použitie noža v rozpore s § 2 ods. 10, ods. 12 Tr. por., a preto súd nesprávne a dôvodne pochybne zistil, že obžalovaný nepreukázal konanie v nutnej obrane proti napádaniu nožom poškodeným. Podľa jeho názoru uvedený súhrn dôkazov vylučuje aj úmysel obžalovaného spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, keď sa jediným výstrelom akustického náboja len bránil proti na neho útočiacemu poškodenému.

Z vyššie uvedených dôvodov namietal subjektívne a pochybné hodnotenie súdu vo vzťahu k svedkom A. a obžalovanému, pričom súd jednostranne a nekriticky vzal za pravdivé výpovede svedkov G. a H., ktoré sú vzhľadom na vyššie uvedené námietky v rozpore s kamerovým záznamom, na čo súd účelovo neprihliadol, dokonca ich považoval za plne korešpondujúce s obrazovým záznamom (str. 18 rozsudku), čo objektívne neobstoí a čo svedčí o jednostrannosti vyhodnotenia dokazovania nedôvodne a pochybne v neprospech obžalovaného a účelovému odsúhlaseniu hodnovernosti svedkov G. a H. z dôvodu údajného súladu s kamerovým záznamom, pričom súd už s rovnakou starostlivosťou nevykonal dôkladné porovnanie obsahu výpovedí svedkov G. a H. s kamerovým záznamom (hoci obžalovaný tieto rozpory podrobne namietal, avšak súd sa s nimi vôbec nezaoberal) tak ako to vykonal u svedkoch A. a obžalovaného (hoci nesprávne), čím došlo tiež k porušeniu práva obžalovaného na spravodlivé konanie. Zároveň k splneniu podmienok nutnej obrane uvádzame, že jeden výstrel akustického náboja z plynovej pištole nemožno považovať za zjavne neprimeranú obranu, keď sa preukázalo, že následkom u poškodeného nebolo ani len obmedzenie na obvyklom spôsobe života po dobu 7 a viac dní a ani doba liečenia nad 7 dní. išlo o pôsobenie sily malej intenzity, o najpovrchovjšie zranenie, s najmenším stupňom popálenia. Vzhľadom na konanie obžalovaného v nutnej obrane navrhol, aby odvolací súd do skutkovej vety meritórneho rozhodnutia doplnil „dňa 14.01.2022 v čase okolo 22.45 hod. na Ulici SNP v Šali pozdĺž odbočovacieho pruhu vytiahol plynovú pištoľ, z ktorej vystrelil jedenkrát akustický náboj voči poškodenému F. G. po tom, čo poškodený voči obžalovanému útočil nožom“, aby pre poriadok bolo možné z popisu skutku vyvodit' podklad pre aplikáciu § 25 ods. 1 Tr. zák. ako okolnosti vylučujúcej protiprávnosť činu.

V ďalšom namietal, že súd pri posudzovaní úmyslu obžalovaného vôbec nezohľadnil, že u obžalovaného nebolo vôbec preukázané, že by mal úmysel (aspoň nepriamy) spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví poškodeného, teda že vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozumený (§ 15 písm. b/ Tr. zák.), preto o takomto zistení súdu prevládajú dôvodné pochybnosti. Obžalovaný vystrelil iba jedenkrát z plynovej pištole akustický náboj, ktorý je náboj s najnižším účinkom toho, čo môže byť z takejto plynovej pištole vystrelené (ide o poplašný náboj, ktorý nie je plnený žiadnou chemickou látkou), čo bolo potvrdené aj znaleckým posudkom SK ZNALCI, s.r.o., na ktorý fakt súd vôbec neprihliadol, hoci to obžalovaný namietal. Zo žiadneho dôkazu v spise nevyplýva, že by obžalovaného úmysel smeroval k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví, že by mal vôľu, či uzrozumenie spôsobiť takýto následok u poškodeného. Zo strany poškodeného bolo vyvolávané napätie a výpady voči obžalovanému, preto obžalovaný ustúpil dozadu smerom od poškodeného, poškodený bol dokonca zadržovaný svedkom H.. Z kamerového záznamu nevyplýva žiadne útočné správanie obžalovaného, ale práve poškodeného. Obžalovaný reagoval len jediným výstrelom z plynovej pištole akustickým nábojom aj to len voči útočiacemu poškodenému, nestrieľal bezhlavo, opakovane, na iné osoby, z miesta incidentu nikoho nenaháňal, za nikým sa nerozbehol, na ktoré skutočnosti súd vôbec neprihliadol. Z dokazovania vyplynulo, že obžalovaný sa s prítomnými osobami pokojne rozprával, problémový moment vyvolala až svedkyňa G., ktorá drgla do obžalovaného, na čo ju obžalovaný mierne odsunul, čo však nedôvodne primálo poškodeného k neadekvátnej reakcii a výpadom voči obžalovanému, ktorý voči poškodenému dokonca ustúpil. Z priebehu deja na kamerovom zázname nevyplýva nijaké útočné, či úmyselne útočné konanie obžalovaného, preto záver súdu o úmysle obžalovaného k ťažkej ujme na zdraví je dôvodne pochybný a v rozpore so súhrnom dôkazov.

7/ Trestné stíhanie obžalovaného je neprípustné, pretože bol už za totožný skutok ako vo výroku rozsudku o vine postihnutý v priestupkovom konaní. Súd sa nesprávne vysporiadal s námietkou obžalovaného, že už bol sankcionovaný za skutok, ktorý bol predmetom obžaloby, resp. ktorý je uvedený v skutkovej vete výroku rozsudku o vine. Obžalovaný bol rozkazom o uložení sankcie za priestupok právoplatným dňa 17.6.2022 žurnalizovaným v spise na č.l. 244 - 246 sankcionovaný za ten skutok, pre ktorý bol uznaný vinným, čo je však v rozpore s § 9 ods. 1 písm. g/ Tr. por. v spojení s čl. 4 bod 1 Protokolu č. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, teda trestné stíhanie obžalovaného je neprípustné a preto obžalovaného nebolo možné uznať vinným za predmetný skutok. Oba skutky, či už v Rozkaze za priestupok alebo v obžalobe majú spoločné časové (14.01.2022 o 22:50 hod.), miestne okolnosti, spôsob konania obžalovaného, použitie zbrane proti pošk. F. G. vystrelením po slovných nezhodách, pričom strelba z tejto zbrane je zakázaná na mieste, kde môže byť ohrozený život alebo zdravie, čo sú všetko okolnosti uvedené vo výrokovvej časti rozkazu za priestupok a v skutkovej vete výroku rozsudku o vine. Prítom poukázal aj na str. 3 rozkazu za priestupok. K tomu uviedol, že prejednaný skutok sankcionovaný rozkazom za priestupok súvisí s „použitím zbrane“ čo priznáva sám súd na str. 19 rozsudku, čo je podstatou tiež skutku vo výroku rozsudku o vine. Oba skutky tak majú spoločné, totožné konanie obžalovaného (výstrel zo zbrane na poškodeného po slovných nezhodách) a v rozkaze za priestupok je tiež zohľadnený následok a hrozba na zdraví poškodeného (priestupok tak kumuluje prvky výtržníctva aj ublíženia na zdraví). Ústavný súd SR v uznesení č. k. I . ÚS 639 / 2022 - 16 zo dňa 24.11.2022 v bode 26 potvrdil, že skutková veta sa v časti týkajúcej sa aktuálneho trestného stíhania pre trestný čin výtržníctva čiastočne prelína s časťou skutkovej vety v rozkaze o uložení sankcie. Sme však názoru, že skutky vo výroku rozsudku a rozkazu o uložení sankcie sú totožné a preto nebolo prípustné uznať obžalovaného vinným zo skutku vo výroku rozsudku.

Navyše bol toho názoru, že súd nezdôvodnil riadne vyvrátenie podstatnej námietky obžalovaného (str. 19 až 20 rozsudku), čím došlo k porušeniu práva obžalovaného na spravodlivé konanie. Súd sa vôbec nezaoberal skutkovými okolnosťami popisu skutku v Rozkaze za priestupok a skutku v obžalobe, hoci vyhodnotil, že prejednaný skutok súvisí s „použitím zbrane“, s čím súvisí aj skutok v rozkaze za priestupok. Súd uvádza iba zovšeobecňujúce tvrdenia: „je zjavné, že konanie uvedené v obžalobe nevykazuje zhodu s konaním popísaným v predmetnom rozsudku“ (str. 19 rozsudku), či „uloženie pokuty v prejednanom prípade nevytvára prekážku rozhodnutej veci a nebráni orgánom činným v trestnom konaní a súdu posúdiť takéto konanie...a rozhodnúť“ (str. 20 rozsudku), ale tieto závery nijako nevysvetľuje. Porovnanie prísnosti sankcie za trestný čin a priestupok nie sú relevantným kritériom, aby vylúčili totožnosť skutku, keď súd sa nevenuje skutkovým okolnostiam popisu skutkov v rozkaze za priestupok a obžaloby. Ani otázka chránených záujmov nie je relevantná, prítom aj ust. § 55 ods. 11 zákona o č. 190/2003 Z. z. chráni preventívne tak život ako aj zdravie, teda má totožný chránený záujem aj ako ust. § 156 a 155 Tr. zák. tiež na mieste prístupnom verejnosti, kde môže byť ohrozený život alebo zdravie osôb (§ 364 Tr. zák.).

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby Krajský súd v Trnave v zmysle § 321 ods. 1, písm. a/, b/, c/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec Okresnému súdu Galanta, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, alebo aby rozhodol tak, že v zmysle § 285 písm. b/ Trestného poriadku obžalovaného spod obžaloby Okresnej prokuratúry Galanta č. 2 Pv 25/22/2202-37 z 21.04.2022 v celom rozsahu oslobodzuje, pretože skutok nie je trestným činom prípadne pri aplikácii § 25 ods. 1 Tr. zák. alternatívne zastavil trestné stíhanie obžalovaného podľa § 9 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Obžalovaný v písomnom podaní doručenom okresnému súdu dňa 09.08.2023 uviedol, že sa prikláňa a súhlasí s odôvodnením, ktoré podal jeho obhajca.

Okresný prokurátor sa vzdal práva na podanie odvolania a k odvolaniu obžalovaného sa v primeranej lehote aj napriek výzve okresného súdu nevyjadril.

Konanie na odvolacom súde:

Krajský súd vykonal verejné zasadnutie za účasti zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave, obžalovaného a obhajcu obžalovaného.

Zástupkyňa Krajskej prokuratúry v Trnave na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu v konečnom návrhu uviedla, že na rozdiel od obhajoby považuje skutkový a právny stav za dostatočným spôsobom zistený a taktiež za zákonný. Preto tieto skutočnosti vyústili podľa jej názoru do zákonného rozsudku, ktorý považuje za správny a zákonný vo vzťahu vo všetkých jeho výrokoch. Preto navrhla podané odvolanie ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť.

Obhajca obžalovaného v konečnom návrhu uviedol, že pridržavajúc sa všetkých námietok, ktoré sú uvedené v odvolaní a poukazujúc hlavne na to, že nebol vykonaný žiadny dôkaz, ktorý by potvrdil, že by mohlo prísť k ťažkej ujme na zdraví poškodeného, ktorá ani nebola súdom I. st. v zmysle § 123 ods. 3 Tr. zák. vôbec vysvetlená a poukazujúc na odborné závery oftalmologického posudku MUDr. Monitorovej

a odborný posudok SK znalci navrhol, aby Krajský súd v Trnave v zmysle § 321 ods. 1 a) b), c) Tr. por. zrušil odvolaním napadnutý rozsudok a obž. v zmysle § 285 písm. b) Tr. por. spod obžaloby v celom rozsahu oslobodil.

Obžalovaný v konečnom návrhu súhlasil s návrhom obhajcu. K tomu dodal, že nemal ani priamy ani nepriamy úmysel ublížiť poškodenému. Mal nabitý akustický náboj, ktorý použil na sebaobranu. Nemal o tom vedomosť, že poplašný akustický náboj mu môže spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví, resp. žiadnu ujmu. Konal v nutnej obrane.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací nezistil dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 Trestného poriadku ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Postupom podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a dôvodnosť napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom zistil, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné.

Odvolací súd sa pri prieskume obžalovaným napadnutých výrokov zameril na skúmanie toho, či prvostupňový súd vykonal všetky navrhované dôkazy, ktoré môžu prispieť k objasneniu stíhaného skutku, či pri hodnotení vykonaného dokazovania bral do úvahy všetky relevantné a zároveň zákonné dôkazy, resp. skutočnosti z nich vyplývajúce, či tieto hodnotil samostatne, ako aj vo ich vzájomných súvislostiach a či pri hodnotení dôkazov použil logicky správne postupy. Pokiaľ sú všetky uvedené aspekty tvorby rozhodnutia dodržané, nemožno súdu vytknúť správnosť záveru, ku ktorému dospel a to aj v prípade, ak by odvolací súd sám vyhodnotil zistené skutočnosti iným spôsobom. Takto sa prejavuje zásada voľného hodnotenia dôkazov, vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Odvolací súd zdôrazňuje, že voľné hodnotenie dôkazov sa opiera okrem iného tiež o povinnosť súdu vyhodnotiť všetky vykonané dôkazy bez zreteľa na to, či potvrdzujú, alebo vyvracajú tvrdenia účastníkov, a v neposlednom rade tiež o zásady formálnej logiky. Zásada voľného hodnotenia dôkazov však má svoje limity. Súd je totiž pri hodnotení dôkazov viazaný skutkovým stavom veci, a teda nie je prípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom. Zásada voľného hodnotenia dôkazov je limitovaná požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi (III. ÚS 332/2009).

Pri hodnotení jednotlivých dôkazov je potrebné zaoberať sa závažnosťou (vylúčenie dôkazov, z ktorých nie je možné odvodiť informácie o predmete dokazovania), vierohodnosťou (najmä existencia pomeru k páchatelovi a schopnosť vnímať a reprodukovať prežitú udalosť) a pravdivosťou (či je obsah vykonaného dôkazu jednotlivo aj v súhrne s ostatnými dôkazmi pravdivý) jednotlivých dôkazov a zároveň uviesť, čo z dôkazov ku stíhanej trestnej činnosti vyplýva, v akej kvalite, a ktoré dôkazy preukazujú tú – ktorú dokazovanú skutkovú okolnosť. Ak má súd vyhodnotiť vierohodnosť dvoch v podstatných bodoch odlišných dôkazov, nemôže nevierohodnosť jedného z tých dôkazov odôvodniť len okolnosťami, ktoré svedčia o vierohodnosti druhého dôkazu (R 6/1970). Je nevyhnutné zamerať sa na skutočnosti, ktoré sú súčasťou skutkovej podstaty stíhaného trestného činu, nakoľko tieto majú primárny význam pre posúdenie, či sa obžalovaný trestného činu skutočne dopustil. Súd je tak povinný abstrahovať tie skutkové okolnosti, ktoré majú trestnoprávnu relevanciu a zrozumiteľne odôvodniť, či tieto skutočnosti boli v trestnom konaní preukázané, teda či prokurátor uniesol dôkazné bremeno. Je však potrebné vyvarovať sa domnienkam a predpokladom, a v prípade ak zostane nejaká skutková okolnosť sporná, je potrebné aplikovať zásadu „in dubio pro reo“.

Odvolací súd nepovažuje za potrebné v tomto svojom rozhodnutí opakovať obsah svedeckých výpovedí, znaleckých posudkov a iných vykonaných dôkazov, keďže tak v dostatočnom rozsahu urobil prvostupňový súd. Rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu tvoria jednotu, preto nie je potrebné na tomto mieste opakovať odôvodnenie, ktoré prvostupňový súd uviedol v napadnutom rozsudku vecne správne, zrozumiteľne a v dostatočnom rozsahu.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku dospel odvolací súd k záveru, že okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre objektívne a zákonné rozhodnutie, pričom dospel k správne záveru, keď uznal obžalovaného za vinného zo skutku právne kvalifikovaného ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b), písm. e) Trestného zákona, avšak na základe skutočností, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania, nebolo preukázané aj naplnenie

znakov skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1 Trestného zákona spáchaného v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Trestného zákona.

Pokiaľ ide o právne posúdenie žalovaného skutku ako prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b), písm. e) Trestného zákona, krajský súd dospel k obdobnému záveru ako okresný súd, nakoľko sa obžalovaný dopustil slovné a fyzicky, na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti najmä tým, že napadol poškodeného a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - so zbraňou, hoci bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý, čím naplnil formálne znaky skutkovej podstaty žalovaného prečinu. Krajský súd dáva do pozornosti, že obžalovaný namieril na tvár poškodeného a vystrelil, pričom mu nespôsobil závažnejšie zranenia. Vina obžalovaného bola jednoznačne preukázaná čiastočne výpoveďou samotného obžalovaného, poškodeného F. G., svedka H. A., svedkyne G. G., svedka F. G. a svedka D. H., ktorí boli priamo zainteresovaní do incidentu, pričom ich výpovede hodnotí aj odvolací súd ako hodnoverné, jednoznačne a nespochybniteľne usvedčujúce obžalovaného zo spáchania predmetného skutku tak, ako to ustálil okresný súd (a s následným doplnením odvolacieho súdu). Menovaní svedkovia jasne a zrozumiteľne popisali skutočnosti, ktoré mali za dôležité a ktoré sa týkajú žalovaného skutku. V súhrne potom uvedené výpovede vyznievajú vnútorne logicky, hodnoverné a sú v dobrom logickom súlade aj s ostatnými, vo veci vykonanými dôkazmi – znaleckým posudkom č. 09/2023 vypracovaným MUDr. Martinou Molitorovou, PhD., znalkyňou v odbore zdravotníctvo a farmácia, odvetvie oftalmológia, z ktorého vyplýva, že poškodený utrpel popálenie spojovky a rohovky 0-1. stupňa (zo štyroch stupňov) horúcimi drobnými kúskami roztriešteného gumového náboja s dobrou prognózou, s prítomnosťou cudzích teliesok na koži a dolného vieška v tkanivách spojovky a následne aj rohovky a krvácanie do časti spojovky, ktoré obmedzenia poškodeného v bežnom spôsobe života trvali mene ako sedem dní, rovnako je táto podpora aj výsluchom znalca MUDr. Alanom Suchánkom, ktorý vypracoval znalecký posudok č. 8/2022 (X10/2022) a ktorý okrem iného uviedol, že s určitosťou môže potvrdiť, že k zraneniu došlo tak, ako to popísal poškodený, teda výstrelom z plynovej pištole z blízkosti cca 20 cm (ktoré skutočnosti odvolací súd doplnil do skutkovej vety) ako i z ďalších listinných dôkazov, na ktoré poukázal prvostupňový súd v napadnutom rozsudku.

Po takto vykonanom dokazovaní okresným súdom ani krajský súd nemá pochybnosti o tom, že obžalovaný spáchal skutok v rozsahu skutkových zistení napadnutého prvostupňového rozsudku (po úprave odvolacím súdom). Súd mal priebeh ako i konanie obžalovaného spojené s následkom preukázané reťazou dôkazov bez akýchkoľvek pochybností. V posudzovanom prípade podľa názoru krajského súdu vykonané dokazovanie vytvára ucelenú, ničím nenarušenú, logickú štruktúru o tom, že skutok tak, ako ho ustálil odvolací súd, sa stal a spáchal ho obžalovaný A. B.. Navyše vyššie menované dôkazy dostatočne vyvracali obranu obžalovaného, ktorú v konaní prezentoval, a preto odvolací súd nemohol prisvedčiť žiadnej z jeho odvolacích námietok ohľadom nutnej obrany.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti neobstojí ani odvolacia námietka obžalovaného, že „súd nezistil konanie obžalovaného v nutnej obrane“. K tomu krajský súd opätovne poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom okresný súd jednoznačne ustálil, že konanie obžalovaného nepovažuje ako konanie v nutnej obrane, nakoľko verzia obžalovaného, že konal v sebaobrane bola vyvrátená výpoveďami poškodeného ako i svedkov F. G., G. G. a D. H., ale tiež kamerovým záznamom. Vzhľadom na uvedené ani krajský súd neuveril tvrdeniam obžalovaného ohľadom jeho konania v nutnej obrane, tieto vyhodnotil ako plne vyvrátené a nevierohodné. K tomu krajský súd len dodáva, že základom nutnej obrany je skutočnosť, že sa proti osobe vedie útok, ktorý priamo hrozí alebo trvá. Priamo hroziaci útok je taký útok, ktorý síce ešte nenastal, ale zo všetkých okolností v súhrne je vysoká miera pravdepodobnosti, že nastane. Z okolností prípadu musí byť jasné, že útok bezprostredne nasledoval za hrozbou, no nemusí byť neočakávaný. Hrozba nemusí byť vyslovená, stačí, keď z okolností prípadu vyplýva. Vzhľadom na zistený skutkový stav veci a okolnosti, ktoré predchádzali spáchaniu trestného činu, i konkrétne následné spáchanie, boli na hlavnom pojednávaní jednoznačne preukázané vyššie uvedenými dôkazmi, pričom potom ani krajský súd nemá pochybnosti o tom, že konanie obžalovaného nie je možné posudzovať ako konanie v nutnej obrane, nakoľko žiadny z dôkazov nepotvrdil, že poškodený držal v čase incidentu v ruke nôž.

Pokiaľ obžalovaný v odvolacích námietkach namietal, že „trestné stíhanie obžalovaného je neprípustné, pretože bol už za totožný skutok ako vo výroku rozsudku o vine postihnutý v priestupkovom konaní“, k tomu krajský súd uvádza, že z rozhodovacej praxe súdov je zrejmé, že pre posúdenie, či ide o ten istý delikt, je rozhodujúce, či ide v oboch prípadoch o "zhodné konanie" alebo aspoň o konanie, ktoré "je v podstate rovnaké", ktoré sa vyznačuje zhodným "súborom konkrétnych skutkových okolností, neoddeliteľne spojených v čase a priestore. Obžalovaný bol rozkazom o uložení sankcie za priestupok pod č. ORPZ-SA-OPDP1-2/2022-P, VS: 0001192853 zo dňa 02.02.2022 uznaný vinným zo spáchania

priestupku podľa § 69 ods. 1 písm. b) zákona č. 190/2003 Z.z. na skutkovom základe, že počas jeho kontroly totožnosti mal pri sebe plynovú pištoľ a zásobník s nábojmi (6 ks nevystrelených a 1 ks vystrelený), keď jeho schopnosť na manipuláciu s touto zbraňou bola znížená požitím alkoholu a ďalej sa uvádza, že touto zbraňou mal vystreliť na F. G., pričom strelba na miestach, kde môže dôjsť k ohrozeniu života a zdravia alebo spôsobená škoda na majetku je zakázaná a túto strelbu bezodkladne neoznámil najbližšiemu policajnému útvaru. V predmetnej trestnej veci bola podaná obžaloba okrem iného pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b), písm. e) Trestného zákona, pretože obžalovaný sa dopustil slovne a fyzicky, na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti najmä tým, že napadol iného a čin spáchal závažnejším spôsobom konania – so zbraňou a hoci bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacov postihnutý. Skutok, za ktorý bol priestupkovo postihnutý, teda súvisí s držbou a použitím zbrane, avšak nie so skutkom výtržníctva, v ktorom je obžalovaný stíhaný za to, akých následkov sa manipuláciou so zbraňou dopustil. V tejto súvislosti potom možno ustáliť, že pokiaľ obžalovaný bol právoplatne priestupkovo postihnutý za priestupok podľa § 69 ods. 1 písm. b) zákona č. 190/2003 Z.z. a neskôr bola podaná obžaloba okrem iného pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b), písm. e) Trestného zákona nemôže sa jednať o porušenie zásady res iudicata, pretože obžalovaný bol v predmetnom trestnom konaní obžalovaný z trestného činu na inom skutkovom základe, ako za ktorý bol priestupkovo postihnutý.

Krajský súd naopak zastáva názor, že námietky obhajoby zaoberajúc sa právneho posúdenia žalovaného skutku ako zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1 Trestného zákona spáchaného v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, tieto namietajúc objektívnu a subjektívnu stránku predmetného trestného činu považuje za dôvodné. Aj podľa názoru krajského súdu vykonaným dokazovaním nebol jednoznačne preukázaný trestnoprávne relevantný následok súdeného zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1 Trestného zákona spáchaného v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Trestného zákona tak, ako to ustálil prvostupňový súd v skutkovej a následne i v právnej vete napadnutého rozsudku, pretože neboli vyprodukované také dôkazy, ktoré by dostatočným spôsobom preukazovali naplnenie subjektívnej stránky predmetného trestného činu v štádiu pokusu.

V prvom rade je potrebné uviesť, že na posudzovanie právnej skutočnosti, či ide o ujmu na zdraví a v rámci nej, či porucha zdravia už dosiahla intenzitu ublíženia na zdraví alebo ťažkej ujmy na zdraví, sa používajú rôzne kritériá. Rozhodujúci je charakter poškodenia zdravia, akými príznakmi sa prejavuje, ktorý orgán, resp. ktorá funkcia bola narušená, v akej intenzite, ako sú bolestivé, teda aké zdravotné následky boli spôsobené, či budú trvalé, alebo sice liečiteľné, ale komplikovane a dlhodobejšie, alebo ľahšie odstrániteľné, a ako sa zahojili, resp. vyliečili. Dôležitým kritériom je aj narušenie obvyklého spôsobu života poškodeného. Všetky tieto okolnosti treba brať do úvahy vo svojom súhrne a individualizovane vzhľadom na každý prípad (NR 9 Tz 83/1963, R II/1965, R 2/1966, NR 9 Tz 59/1967, B 52/5/1972, NR 2 Tz 32/1973, R 21/1984).

Ublížením na zdraví v zmysle Trestného zákona, je len také poškodenie zdravia iného, ktoré a) si objektívne vyžiadalo lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie a zároveň a b) počas ktorého bol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života poškodeného, pričom podľa ustálenej súdnej praxe sa nie iba krátkym časom rozumie doba spravidla 7 dní a viac (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom R 16/1986). Tieto podmienky v danom prípade na strane poškodeného splnené neboli. Sťaženie obvyklého spôsobu života bolo potrebné skúmať nielen z časového hľadiska (nie iba na krátky čas, spravidla 7 a viac dní až do 42 dní) ako to učinil okresný súd, ale rovnako aj z kvalitatívneho hľadiska. Práve kvalitatívny aspekt určuje, či poškodenie zdravia iného spôsobilo negatívnu zmenu vo zvyčajnom živote poškodeného nie iba na krátky čas. V rámci zisťovania skutkového stavu veci tak okresný súd z vykonaného dokazovania nesprávne ustálil, že „poškodený v zmysle znaleckého posudku z odboru zdravotníctvo a farmácie, odvetvie chirurgia, traumatológia č. 8/2022 (X10/2022) utrpel stredne ťažké zranenie s dobou liečenia od 15.01.2022 do 28.01.2022 (14 dní)“, pretože len tým, že sa niekto lieči zo zranenia dva týždne ešte neznamená, že je súčasne aj dva týždne obmedzený v obvyklom spôsobe života, keďže jeho liečba nutne nemusí byť spojená so žiadnymi reálnymi obmedzeniami či už v dennom režime alebo pri plnení pracovných povinností, aj keď liečba môže byť sprevádzaná určitými bolesťami. Takým výlučným kritériom nie je ani prípadné vyjadrenie poškodeného ohľadom doby liečenia.

Okresný súd sa tak pri zisťovaní skutkového stavu veci ohľadom doby liečenia priklonil k znaleckému posudku č. 8/2022 (X10/2022) vypracovaného znalcom MUDr. Alanom Suchánkom z odboru zdravotníctvo a farmácie, odvetvie chirurgia, traumatológia, pričom menovaný znalec hodnotil zdravotnú starostlivosť z hľadiska svojej špecializácie - chirurgia, traumatológia. Avšak zranenie u poškodeného je charakteru oftalmologického a príčiny tohto zranenia a rozsiahlosti jeho následkov bolo preto objektívne možné posúdiť špecialistom z odvetia oftalmológia MUDr. Martinou Molitorovou, PhD., ku ktorým

záverom sa z hľadiska povahy vzniknutých zranení poškodeného mal prikloniť aj okresný súd pri ustálení skutkovej vety.

V prípade ťažkej ujmy na zdraví sa na účely Trestného zákona rozumie len vážna porucha zdravia alebo vážne ochorenie, ktorou zároveň je aspoň jeden z taxatívne vymenovaných prípadov, a to

- a) zmrzačenie,
- b) strata alebo podstatné zníženie pracovnej spôsobilosti,
- c) ochromenie údu,
- d) strata alebo podstatné oslabenie funkcie zmyslového ústrojenstva,
- e) poškodenie dôležitého orgánu,
- f) zožyzdenie,
- g) vyvolanie potratu alebo usmrtenie plodu,
- h) mučivé útrapy, alebo
- i) porucha zdravia trvajúca dlhší čas.

Vzhľadom na povahu prípadu a povahu odvolacích námietok obžalovaného, možno osobitne poukázať na to, že za poškodenie dôležitého orgánu sa jednoznačne považuje také porušenie niektorého z telesných orgánov, pri ktorom vzniká nebezpečenstvo pre život alebo iný závažný dlhšie trvajúci alebo trvalý následok, čo je stav, ktorý zodpovedá ťažkej ujme na zdraví iného druhu /napr. podľa písm. b) alebo i) § 123 ods. 3 Trestného zákona/.

Pre názornosť možno k tomu dodať, že za vyššie uvedených podmienok bude poškodením dôležitého orgánu spravidla pomliaždenie alebo stlačenie mozgu kostnými úlomkami alebo krvným výronom, otras mozgu, pokiaľ bezvedomie trvalo aspoň jednu hodinu, pričom i tu je potrebné zisťovať, či došlo tiež k pomliaždeniu mozgu alebo k zlomeniu lebečnej kosti, alebo k iným závažným následkom. Ide o také závažné účinky, ako sú poranenia miechy, strata alebo podstatné zhoršenie reči podmienené zmenami na príslušných orgánoch, poranenia prednej polovice krku a veľkých ciev tu prebiehajúcich, i nervov, ďalej poranenia dýchacích ciest, spojené s vdychovaním krvi alebo šírením infekcie do okolia, poranenia srdca a veľkých ciev, poranenia prenikajúce do dutých orgánov (žalúdku, čriev), poranenia pečene, obličiek, sleziny, brušnej sliznice, strata jedného oka a poranenie kĺbu alebo nervu a pod.

Odvolací súd preto poukazuje na odborné, objektívne, ničím rovnocenným nespochybnené závery, ktoré priniesol v tomto trestnom konaní znalecký posudok č. 09/2023 vypracovaný MUDr. Martinou Molitorovou, PhD., znalkyňou v odbore zdravotníctvo a farmácia, odvetvie oftalmológia, z ktorého vyplýva, že poškodený utrpel popálenie spojovky a rohovky 0-1. stupňa (zo štyroch stupňov) horúcimi drobnými kúsками roztriešteného gumového náboja s dobrou prognózou, s prítomnosťou cudzích teliesok na koži a dolného vieška v tkanivách spojovky a následne aj rohovky a krvácanie do časti spojovky, pričom išlo o ľahký úraz okolia pravého oka a ľahký úraz povrchu pravého oka, pričom tieto zranenia nezanechali na poškodenom trvalé následky a obmedzenia poškodeného v bežnom živote trvali menej ako sedem dní, kedy poškodený nemohol chodiť do prašného a infekčného prostredia ako tiež to, že pri osobnej hygiene a prijímaní potravy nepotreboval poškodený pomoc cudzej osoby.

Na základe hore uvedeného dôkazu potom bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný poškodenému spôsobil poranenie pravého oka – popálenie spojovky a rohovky 0-1. stupňa (zo štyroch stupňov) horúcimi drobnými kúsками roztriešteného gumového náboja s dobrou prognózou, s prítomnosťou cudzích teliesok na koži a dolného vieška v tkanivách spojovky a následne aj rohovky a krvácanie do časti spojovky, ktoré obmedzenia poškodeného v bežnom spôsobe života trvali menej ako sedem dní. Vo vzťahu k preskúmvanej veci je preto nutné konštatovať, že za takto zisteného skutkového stavu vôbec nevyplýva, že by obžalovaný svojim konaním spôsobil čo i len ublíženie na zdraví. V skutkovej vete napadnutého rozsudku sa síce nachádza konštatácia, že „...mu spôsobil poranenie pravého oka - pomliaždenie oka tlakovou vlnou, poranenie spojovky, rohovky a mihalnic pravého oka tlakovou vlnou, popálenie a poleptanie spalinami výstrelu plynovej pištole spojovky, rohovky a mihalnic spalinami plynu a poraneními cudzími kovovými časticami a nečistotami z hlavne plynovej pištole, pričom poškodený v zmysle znaleckého posudku z odboru zdravotníctvo a farmácie, odvetvie chirurgia, traumatológia č. 8/2022 (X10/2022) utrpel stredne ťažké zranenie s dobrou liečenia od 15.01.2022 do 28.01.2022 (14 dní)“, avšak tieto skutočnosti nielenže nevyplývajú z vykonaného dokazovania, ale nie sú ani dostatočné na subsumovanie konania obžalovaného pod kvalifikovanú skutkovú podstatu zločinu ublíženia na zdraví, teda že by konanie obžalovaného bezprostredne smerovalo k dokonaniu niektorej skutkovej podstaty § 155 resp. § 156 Tr. zákona.

Potom možno prisvedčiť aj odvolacím námietkam obžalovaného v tom smere, že odôvodnenie znaku bezprostrednej hrozby a možnosti vzniku ťažkej ujmy na zdraví (§ 155, § 14 ods. 1 Trestného zákona a § 123 ods. 3 Trestného zákona) za konkrétnych skutkových okolností prípadu v napadnutom rozsudku úplne absentuje. Okresný súd síce na str. 24 napadnutého rozsudku konštatoval, že „vzhľadom na

uvedené súd dospel k záveru o tom, že obžalovaný konal v priamom úmysle, nakoľko zamýšľal spôsobiť inému ťažkú ujmu na zdraví (chcel odstreliť hlavu, čo by nevyhnutne znamenalo smrť poškodeného), a preto je zodpovedný za trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák." Citovanú stať odôvodnenia považuje aj krajský súd, totožne ako obhajoba, za zmätočnú a to z dôvodu, že nie je možné úmysel obžalovaného k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví odôvodňovať tým, že by odstrelenie hlavy „nevyhnutne znamenalo smrť poškodeného“, pretože týmto okresný súd neodôvodňuje pokus ťažkej ujmy na zdraví, ktorého právnu kvalifikáciu podľa § 155 ods. 1 Trestného poriadku použil, ale iný trestný čin (pokus vraždy, ktorý však nie je predmetom tohto konania).

K tomu odvolací súd vo všeobecnosti dopĺňa, že subjektívna stránka spočíva v úmyselnom zavinení páchatel'a trestného činu ublíženia na zdraví, pričom úmysel páchatel'a sa musí vzťahovať na spôsobenie ťažkej ujmy na zdraví inému. Na účely vyodenia trestnoprávnej zodpovednosti tak postačuje aj nepriamy úmysel (dolus eventualis). Subjektívna stránka trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 155 Trestného zákona má značný význam najmä v súvislosti so správnou kvalifikáciou konkrétneho skutku. Na účely vyhodnotenia subjektívnej stránky dotknutého trestného činu, resp. zavinenia páchatel'a je potrebné vziať na zreteľ konkrétne individuálne skutkové okolnosti prípadu. Spravidla najvýznamnejšími skutkovými okolnosťami preukazujúcimi konkrétnu formu zavinenia páchatel'a sú spôsob spáchania trestného činu, intenzita útoku páchatel'a, motív a pod.

Preto z hľadiska úmyslu spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví postačuje zistenie, že páchatel' vedel, že svojim konaním môže ťažký následok spôsobiť a bol s tým uzrozmeneý (ide o takzvaný eventuálny úmysel). Z dôkazného hľadiska možno takéto uzrozmeneý odvodzovať napr. z povahy použitej zbrane, zo spôsobu vykonania útoku a jeho intenzity, no najmä z toho, proti ktorej časti tela útok smeroval ako aj z pohnútky činu a z okolností, ktoré násilnému konaniu zo strany páchatel'a predchádzali, okolností, za ktorých sa skutok stal a tiež z toho, aké nebezpečenstvo pre napadnutého z útoku hrozilo (R 16/1964). Inými slovami povedané, ak páchatel' zaútočí proti inému predmetom, majúcim povahu zbrane objektívne spôsobilú za daných okolností privodiť ťažkú ujmu na zdraví a zameria útok na časť tela, kde sú uložené pre život dôležité orgány, nasvedčuje to tomu, že bol spáchaný trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 155 Trestného zákona (mutatis mutandis, judikát uverejnený v Bulletin Najvyššieho súdu Českej socialistickej republiky pod č. 56, zväzok 7/1974). Pre kvalifikáciu skutku ako zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona je teda podstatný predovšetkým spôsob vykonania útoku, jeho intenzita ako i ďalšie okolnosti, za ktorých k nemu došlo, nakoľko na podklade týchto zistení je možné urobiť záver o úmysle (hoci aj eventuálnom) páchatel'a spôsobiť následok v podobe ťažkej ujmy na zdraví.

Vyššie uvedené kritériá súd I. stupňa pri hodnotení úmyslu obžalovaného opomenul vyhodnotiť, resp. pokiaľ ich aj vyhodnocoval, vyhodnotil ich zjavne nesprávnym spôsobom.

Podľa názoru krajského súdu okolnosti (t.j. priebeh a okolnosti činu, najmä však spôsob vykonania činu, keď obžalovaný mal použiť plynovú zbraň zjavne na zastrašenie poškodeného, čomu zodpovedá aj jeho vyexponovaný verbálny prejav) jednoznačne nepreukázali, že obžalovaný musel byť uzrozmeneý s možnosťou spôsobenia ťažkej ujmy na zdraví poškodeného (ktorú reálne ani nespôsobil). Ani okolnosť, že v danom prípade obžalovaný mieril na hlavu poškodeného, nemala takú povahu, že by predstavovala ohrozenie životne dôležitého orgánu, nakoľko použil plynovú pištoľ, ktorá za daných okolností a z preukázanej vzdialenosti ani nebola vôbec schopná deklarovaný následok spôsobiť.

Tiež nemožno prisvedčiť okresnému súdu ani v tom, že by sa o spôsobenie až takého ohrozujúceho, či dokonca poškodzujúceho následku obžalovaný svojim konaním na poškodeného usiloval. Nedošlo teda ani k pokusu žalovaného zločinu. Obžalovaný použil pri incidente plynovú zbraň, ktorá má primárne určenie ako štartovacia zbraň na pretekoch, na odplašenie zveri a v prípade použitia nábojky s chemickými alebo dráždivými látkami môže byť použitá na sebaobranu, pričom streľba z predmetnej pištole nebola vykonaná z kontaktnej vzdialenosti, t. j. ústie hlavne posudzovanej zbrane sa nedotýkalo pri incidente s poškodeným, ale bola s pravdepodobnosťou vykonaná zo vzdialenosti cca 0,25m medzi ústím hlavne pištole a poškodeným, čo dosvedčuje znalecký posudok č. 24/2023 vypracovaný spoločnosťou SK Znalci, s.r.o. zo dňa 28.04.2023. Z tohto posudku tiež vyplýva, že dosah účinkov uvedenej nábojky pri vylúčení kontaktnej vzdialenosti nemá okrem obsahu povýstrelových splodín v zasiahnutej oblasti (ako sa preukázalo i v danom prípade) žiadne iné závažne následky. Nebol tak zistený skutkový základ pre to, aby bolo zákonne možné v plnom rozsahu vyhovieť obžalobe. Navyše podľa názoru odvolacieho súdu tak nešlo o závažné poranenie pre ťažkú ujmu na zdraví, ani ublíženie na zdraví vzhľadom na spôsobený následok.

Pre úplnosť krajský súd uzatvára, že skutok uvedený tak v obžalobe ako aj v napadnutom rozsudku napĺňal len zákonné znaky prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b), písm. e) Trestného zákona, avšak nenapĺňal všetky zákonné znaky zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods.

1 Trestného zákona spáchaného v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a ani prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd uzatvára, že rozsudok okresného súdu je založený na nesprávnom ustálení skutkového deja, ktorý nekorešponduje s vykonaným dokazovaním, preto bolo namieste zasiahnuť do výroku o vine, a to do skutkovej vety vzťahujúcej sa na zistený skutok a uznať obžalovaného vinným len zo spáchania prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b), písm. e) Trestného zákona. Zároveň v popise skutku absentovali náležité skutočnosti odôvodňujúce priebeh ako i následok spáchaného prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b), písm. e) Trestného zákona, ktoré skutkové zistenie ako právne relevantné musia byť následne vyjadrené aj v opise skutku v tzv. skutkovej vete, ktoré krajský súd (na základe skutočností vyplývajúcich z dokazovania, na ktoré poukazuje vyššie v texte) doplnil.

K výroku o treste

Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie trestu, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionálnych páchatel'ov od spáchania trestných činov, ale má viesť i k utvrdeniu pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Disproporcja medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Požadavka primeranosti trestu a jeho individualizácia tak núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupu súdu pri rozhodovaní o treste (obdobne pozri rozsudok Najvyššieho súdu SR z 13. mája 2014, sp. zn. 4 To 7/2013).

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionálnych páchatel'ov od spáchania trestných činov, ale má viesť i k utvrdeniu pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest je protiprávne a nežiaduce. Varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie trestu, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcja medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a celou spoločnosťou. V treste je teda obsiahnuté spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, a to tak právne ako aj etické. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Tost/19/2015 zo dňa 23.6.2015)

Po ustálení skutkového stavu, viny a právnej kvalifikácie, sa odvolací súd zaoberal otázkou ukladania trestu obžalovanému.

Obžalovaný A. B. tým, že ako trestnoprávne zodpovedný subjekt sa dopustil slovne a fyzicky, na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti najmä tým, že napadol iného a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - so zbraňou, hoci bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý, naplnil všetky zákonné znaky prečinu výtržníctva podľa § 364 ods.1 písm. a), ods. 2 písm. b), písm. e) Trestného zákona po objektívnej a subjektívnej stránke. Krajský súd pri ukladaní trestu teda vychádzal z trestnej sadzby vyplývajúcej z ustanovenia § 364 odsek 2 Trestného zákona, ktorá je 6 (šesť) mesiacov až 3 (tri) roky.

Z odpisu Registra trestov vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ 8-krát súdne trestaný prevažne za závažnú a násilnú trestnú činnosť, pričom naposledy bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 05.09.2018 sp. zn. sp. zn. 9T/43/2018, právoplatným dňa 05.09.2018 pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody nepodmienečne na 8 mesiacov v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ktorý si vykonal dňa 13.09.2018.

Z výpisu z Ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra SR a lustrácie CESDAP vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ 7-krát priestupkovo prejednávaný, z toho v dvoch prípadoch sa išlo o priestupky proti občianskemu spolunažívaniu, pričom dňa 04.08.2021 bol postihnutý pokutou vo výške 30,- eur za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch.

Krajský súd preto pri ukladaní trestu zohľadnil, že obžalovaný bol naposledy právoplatne odsúdený Okresným súdom Galanta pod sp. zn. 9T/43/2018 za spáchanie prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, ktorú skutočnosť priznal ako priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona. Keďže u obžalovaného nebola zistená žiadna poľahčujúca

okolnosť a teda prevyšoval pomer prirážajúcich okolností v zmysle § 38 ods. 4 Trestného zákona, zvýšila sa v jeho prípade dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, teda po úprave zohľadňujúcej prevahu prirážajúcich okolností bola trestná sadzba v rozpätí 1 (jeden) rok a 4 (štyri) mesiace až 3 (tri) roky.

Podľa názoru odvolacieho súdu s poukazom na všetky okolnosti posudzovaného prípadu vo vzťahu k vyššie uvedeným základným teoretickým východiskám a zásadám pri ukladaní trestu a najmä so zreteľom na hodnotenie osoby obžalovaného (ktorý ma až osem záznamov v registri trestov a sedem záznamov v Ústrednej evidencii priestupkov Ministerstva vnútra SR), na okolnosti skutku, ako aj na účel trestu, bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky a 6 (šesť) mesiacov. Takto uložený trest podľa názoru odvolacieho súdu spĺňa kritériá tak individuálnej prevencie (výchova obžalovaného), ako aj generálnej prevencie (odradenie ostatných potencionálnych páchatel'ov a utvrdenie pocitu právnej istoty), pričom vyjadruje i morálne odsúdenie obžalovaného celou spoločnosťou. Takto uložený trest krajský súd považuje za dostatočný, primeraný a spravodlivý, spôsobilý odradiť obžalovaného od ďalšieho páchania trestnej činnosti.

Keďže obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin (odsúdenie Okresného súdu Galanta pod sp. zn. sp. zn. 9T/43/2018), odvolací súd zaradil obžalovaného na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia v zmysle ustanovenia § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona.

Výrok o treste prepadnutia vecí podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona nadväzoval na zrušené výroky o vine a treste, a preto ho odvolací súd zrušil a opätovne uložil v nezmenenej podobe, pričom sa stotožňuje aj s odôvodnením tohto výroku prvostupňovým súdom.

Čo sa týka výroku o náhrade škody, odvolací súd postupoval podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého, ak súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby (analogicky aj v prípade, ak takýto skutok za splnenia procesných pravidiel súd „vypúšťa“ zo skutkovej vety) rozhodne súd o nároku poškodeného vždy tak, že ho s nárokom na náhradu škody odkáže na civilný proces, alebo na konanie pred iným príslušným orgánom. Keďže z výsledkov vykonaného dokazovania nepochybne bolo zistené, že na strane poškodeného došlo ku škode, ktorá zodpovednosť zo strany obžalovaného nie je škodou spôsobenou v súvislosti s trestnou činnosťou, potom odvolací súd v zmysle ustanovenia § 288 ods. 3 per analogiam Trestného poriadku odkázal poškodeného F. G., nar. XX.XX.XXXX v C., bytom C., X. XXXX XXX/X, s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Práve pre vyššie uvedené skutočnosti potom odvolací súd rozsudok okresného súdu v celom rozsahu v zmysle § 321 ods. 1 písm. b/, písm. d/ Trestného poriadku zrušil a postupom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku vo veci sám rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.